

DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

setkání

3

březen 2009
ročník XIX.

„Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl“

Zdá se, že v dnešních dnech postní praxe trochu ztratila svou duchovní sílu a v kultuře poznamenané hledáním hmotného blahobytu získala spíše hodnotu terapeutického opatření při péči o tělo. Půst určitě prospívá fyzickému zdraví, ale pro věřící se stává v první řadě „terapií“ pro léčbu toho, co jim brání, aby se přizpůsobovali Boží vůli. V apoštolské konstituci Paenitemini z roku 1966 Boží služebník Pavel VI. poukázal na potřebu zasadit půst do kontextu povolání každého křesťana k tomu, „aby už nežil sám pro sebe, ale pro toho, který ho miloval a dal za něho svůj život, a (...) aby žil i pro bratry.“ Postní doba by se mohla stát vhodnou příležitostí pro to, abychom se vrátili k normám obsaženým v citované apoštolské konstituci a ocenili autentický a stálý význam této starobylé praktiky pokání, která nám může pomáhat při umrtvování našeho egoismu a při otevírání srdce pro lásku k Bohu a k bližnímu, což je první a největší přikázání Nového zákona a souhrn celého evangelia (srov. Mt 22, 34-40).

(Z Poselství papeže Benedikta XVI. k postní době 2009)

PŮST TEOLOGŮ 2009

Večer již tradičně zahajuje žestové hudební těleso

Letošní Půst teologů se opět konal v sále klášterního kostela Obětování Panny Marie. Už cca v 18 hod. začala v obnovené křížové chodbě kláštera hudební produkce českobudějovického žestového tělesa, která vítala příchozí.

Po skončení přednášek návštěvníci v přilehlých prostorech utvořili neformální skupinky a diskutovali s přednášejícími.

-r-

Foto: Růžena Švecová

Mons. Jiří Padour a P. Vladimír Málek

Mons. Jiří Padour a P. dr. Zdeněk Mareš

Doc. Ivana Noble a mons. Karel Fořt

P. dr. Zdeněk Mareš a P. Vladimír Málek

Publikum

OBSAH

Sv. Augustin: Postní doba	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3
Půst teologů 2009: Dvacet let svobody	4
Zacelená rána	8
Bible jako dějepis?	9
Týden modliteb za mládež	9
Stoletý kněz v naší diecézi	10
Roztrhněte svá srdce, ne pouze oděv!	10
Matice sv. Jana Nepomuckého	11
10 let Sdružení Ackermann-Gemeinde	12
Kardinál Vlk převzal cenu Sdružení Ackermann-Gemeinde	12
Dopis o. Günthera z Pákistánu	13
DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO	
O svátosti smíření	14
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE	
Netradiční setkání animátorů v Nové Cerekvi	15
DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU	16
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	16
K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME	17
PERSONALIA	17
ČESKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE	17
Radio Proglas	18
Karmelitánské nakladatelství	18

Příští číslo

vyjde 20. dubna 2009.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanonická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 386 359 481, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Sv. Augustin: POSTNÍ DOBA

O postní době nechme dnes promluvit sv. Augustina (Kázání 209):

1. Ukončení nepřátelství v postní době

Nastává posvátná doba, kdy vám, drazí, chci připomenout, abyste horlivěji mysleli na svou duši a na kázeň svého těla. Toto je totiž těch čtyřicet dní, které jsou nejdůležitější pro celý svět, protože se blíží Velikonoce, které s hlubokou zbožností slaví celý svět, jenž Bůh se sebou v Kristu smířil (srov. 2 Kor 5, 18). A jestliže mezi Vámi, bratři, přetrvává nějaká nepřátelství, která vůbec neměla vzniknout, nebo už měla být dávno zažehnána, a přece až dosud z lhostejnosti, ze zvyku, z umíněnosti, nebo z nikoliv skromné, ale naopak hrdé odměřenosti dokázala mezi bratry přetrvat, ať jsou alespoň nyní ukončena. Nad nimi slunce ani nemělo zapadnout (srov. Ef 4, 26), ať tedy aspoň nyní, po tolika východech a západech slunce, také tato nepřátelství konečně jednou navždy zapadnou a už nikdy ať nevycházejí. Lhostejný člověk zapomíná nepřátelství ukončit, člověk umíněný nechce odpustit, ani když ho jeho bližní odprosí, a ten, kdo se z hrdosti chová odměřeně vůči ostatním, považuje za ohrožení své cti poprosit jiného za odpuštění. Z těchto tří neřestí nepřátelství žijí, ale zabíjejí duše, v nichž neumírají. Paměť ať bdí proti lhostejnosti, milosrdenství zase proti umíněnosti a klidná rozvážnost ať se postaví proti hrdé odměřenosti. Kdo si uvědomí svou lhostejnost, ať procitne ze své apatie, kdo chce uplatňovat svoje nároky proti nějakému viníkovi, ať si vzpomene, že sám je dlužníkem Bohu, kdo se stydí poprosit svého bratra za odpuštění, ať svůj falešný ostych překoná dobrou bázní, abyste ukončili zhoubná nepřátelství, a až ve vás zemřou, vy abyste zůstali žít. To všechno působí láska, která „nejedná nečestně“ (srov. 1 Kor 13, 5). Lásku, nakolik je zde přítomna, musíme pěstovat dobrým životem, pokud je jí méně, je třeba o ni prosit.

2. Modlitby je třeba podporovat almužnami

Aby se však našim modlitbám dostalo potřebné podpory, protože v těchto dnech se máme modlit vroucněji, budme také štedřejší ve svých almužnách. Přidejme k nim, co si postem a újmou na obvyklých pokrmech odepřeme. A i když někdo kvůli nějaké tělesné nutnosti nebo návyku potřebuje více jídla a nemůže si pokrm odepřít, aby dal chudému, co na sobě ušetřil, ať tedy tento zbožný člověk tím spíše dá chudému, protože sám si nic neodpírá. Když svoje modlitby méně podporuje tělesnou kázní, ať ukládá v srdci chudého hojnější almužnu, aby se ona za něho mohla přimlouvat. Toto je spasitelná a láskyplná rada z Písma svatého: „Ukládej si almužnu v srdci chudého, a ona bude za tebe prosit“ (Kaz 29, 15).

3. Jaký druh zdrženlivosti máme zachovávat

Rovněž bychom měli napomenout ty, kteří si odpírají maso, a nádobám, ve kterých je pečené maso, se vyhýbají, jako by byly nečisté. Tak totiž praví apoštol: „Čistým je vše čisté“ (Tit 1, 15). Dodržení rozumného příkazu odepřít si maso neznamena vyhýbat se mu jako něčemu nečistému, ale má sloužit k omezení žádostivosti. A tak velmi chybují ti, kteří se sice zdržují masa, ale vyhledávají jiná jídla, která jsou ještě náročnější na přípravu. Nejsou totiž zdrženliví, pouze se oddávají jinému požitku. Jak jim můžeme říci, aby dali chudým to, co si sami odepřeli, když si odřekli obvyklé jídlo, ale příprava jiného předčila to, které si odřekli? Postěte se tedy v těchto dnech častěji, sobě dopřávejte pouze skromně, chudým však dávejte štedřeji. ...Nikdo ať se nepřipíliš neraduje z toho, že je štedrý, aby neztratil pokoru. Nic neprospívají všechny ostatní Boží dary, nepojí-li se s láskou. Tereza Poštová

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

19. 3.	(čt)	Praha - Slavnost sv. Josefa, mše sv. v semináři (17.30 hod.) - biskup Jiří České Budějovice, kaple sv. Josefa - Mše sv. (17 hod.) - biskup Pavel
21. 3.	(so)	Brno - Oslavy 400. výročí kněžského svěcení Jana Sarkandra - oba biskupové
24. 3.	(út)	České Budějovice, biskupství - Setkání vikářů (9.30 hod.) zasedání kněžské rady (13 hod.) - biskup Jiří
25. 3.	(st)	Kájov - Postní pout' (17 hod.) - biskup Pavel
26. 3.	(čt)	České Budějovice, biskupství - oslava 85. narozenin P. V. Vlčka, čestného kanovníka katedrální kapituly - biskup Jiří
		Praha - Mše sv. v semináři (17.30 hod.) - biskup Pavel
28. 3.	(so)	České Budějovice - Diecézní setkání mládeže - biskup Pavel
31. 3.	(út)	Prachatice - Vikariátní setkání (8 hod.) - biskup Jiří
3. 4.	(pá)	České Budějovice, Azylový dům - Svěcení kříže (17 hod.) - biskup Pavel
		Dobrá Voda u Č. Budějovic - Bolestný pátek, pout' (17.30 hod.) - biskup Pavel
4. 4.	(so)	Třeboň - Duchovní obnova - biskup Pavel
5. 4.	(ne)	Římov - Květná neděle, Římovské pašije (13 hod.) - biskup Pavel
8. 4.	(st)	České Budějovice, klášterní kostel - Školní mše sv. - biskup Jiří
9. 4.	(čt)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Zelený čtvrtek: Missa chrismatis (9 hod.), mše sv. na památku Večere Páně (17 hod.) - biskup Jiří
10. 4.	(pá)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Velký pátek: bohoslužba na památku Umučení Páně (17 hod.) - biskup Jiří
11. 4.	(so)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Slavnost Zmrtvýchvstání Páně: velikonoční vigilie (20 hod.) - biskup Jiří
12. 4.	(ne)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Neděle Zmrtvýchvstání Páně: mše sv. (9 hod.) - biskup Jiří
20.-22. 4.	(po-st)	Praha - Zasedání ČBK - biskup Jiří

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Dvacet let svobody...

Půst teologů 2009

Letos se v Českých Budějovicích konal už 13. přednáškový večer nazvaný Půst teologů. Pořádá ho redakce našeho časopisu ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím. Naše pozvání letos přijali doc. Ivana Noble, Ph.D. z Evangelické teologické fakulty UK a P. Vladimír Málek, ředitel Pastoračního střediska v Praze.

Děkan Teologické fakulty JU dr. Tomáš Machula uvítal přítomné, kterých bylo asi sedmdesát, a požádal českobudějovického biskupa mons. Jiřího Padbura, aby zapálením svíčky večer zahájil.

Doc. Ivana Noble, Ph.D.

První věc, která mě napadá, je, že to byl takový přechod, s Nietzschem řečeno, od svobody od něčeho ke svobodě k něčemu.

Svoboda od čeho

Říci, že svoboda od komunismu nebo svoboda od diktatury nestačí - zní to, jako když k nám do školy chodili partyzáni a přednášeli své naučené projevy, které se s námi dětmi vůbec nesetkaly. A tak bude možná lepší, když se zastavím u pár příběhů o tom, co jsme v roce 1989 s vděčností nechali za sebou.

Tyto příběhy ukazují společnost, v níž je „normální“ lhát a krást. Člověk v takové společnosti nemůže vyrůst nepoznamenan. Když můj o dva roky starší bratr Petr chodil do první třídy, zavolala si rozhořčená paní učitelka jednou rodiče do školy a snažila se jim vysvětlit, že dětská upřímnost musí mít své meze. Naši sousedé tehdy emigrovali přes Jugoslávii do západního Německa. A když paní učitelka ve škole vyprávěla o pohádkově krásné zemi, Sovětském svazu, Petr se zeptal na to, že když je to tam tak hezké, proč lidé neemigrují tam, proč odcházejí na Západ a ne na Východ. Odpověď nedostal, přestože o ni s dětskou urputností žádal.

Asi ve stejném věku ke mně dolehla informace, která nepatřila dětským uším. Jen tak, mezi řečí se někdo zmínil o vzdáleném příbuzném, který se zastřelil, když mu přišli sebrat pole. Legalizovaná krádež, kterou tento člověk neunesl. A já jsem si představovala, co všechno se dá člověku vzít v zemi, ve které žijeme.

Tolik věcí se kradlo, a přece si jimi nikdo nepřivlastnil větší svobodu a větší cenu života. Ani tehdy ne, když se kradly životy těch druhých, když se kradlo právo svobodně mluvit, myslet a zpívat, právo svobodně cestovat a tvořit, právo oslavovat Boha tak, že to pronikne všechny oblasti života.

Od těchto krádeží jsme svobodni – i když ne od toho, že se staly, a že jsme někdy byli u toho. Tady se musíme učit, jak si tyto věci pamatovat, aby to nebylo:

- ani sadistické – bez odpuštění druhým,

Doc. Ivana Noble, Ph.D.

- ani masochistické – bez odpuštění sobě,
- ani nebagatelizovat,
- ani nefalsifikovat,
- ani nezapomínat.

To je úkol, který si neseme do té druhé svobody, svobody k něčemu novému.

Co to nové má být, jakoby se rozpadlo hned po euforii ze sametové revoluce, euforii z toho, že jsme mohli být svědky proměny – kdy pravda a láska opravdu měly viditelně větší moc než lež a nenávisť.

Když jsme s této své hory setkání s čímsi svatým sestoupili, vzácná perla se začala směňovat za drobné.

Obtíže uhnít z toho, co tu zbylo, občanskou společnost, pro nás křesťany byly často doprovázeny rozčarováním z toho, jak do nové situace vstupovaly naše církve, které obchodovaly se svou identitou stejně jako zbytek společnosti.

Jak se na tuto situaci, která v mnohém připomínala Německo padesátých a šedesátých let, kde například na univerzitách bývalí nacisté tvrdili, že byli přece pouze čistými vědci a bránili profesurám lidí,

kterí se vrátili z emigrace, aby novému Německu pomohli; kde se děti ve školách učily ne o mnoho více než to, že Hitler postavil v Německu dálnice. Kde se objevovaly názory, že koncentrační tábory neexistovaly, kde si církve nevěděly rady s postojem k Bonhoefferovi, a kde bylo těžké dělit se o to, co lidé opravdu prožili, o ztráty, o pocity viny a křivd, tam, kde k nim docházelo.

Naše situace, snad méně extrémní, byla v něčem podobná. Pamatuji si, jak pro mě bylo v devadesátých letech pomoci, když jsem četla deníky Theodora Adorna z let šedesátých, kde si stěžuje na zmíněné věci, a uvědomila jsem si, že pro něj sice bolestně pozdě, ale jak daleko se tehdy západní Německo v další generaci posunulo.

Alexander Schmemmann říká, že člověk který je schopen vděčnosti, je vposledku schopen i spásy.

Nedejme tedy průchod naříkání a zastavme se u toho, za co můžeme být vděční v té době, kdy jsme si ohmatávali svobodu již ne pod tlakem pronásledovatele. V tomto

pohledu se nám objeví také stíny, dotkneme se toho, v co jsme doufali a nestalo se tak, ale nebudeme uvězněni v zemi stínů.

K pozitivní svobodě, ke svobodě k něčemu novému, pro nás nepochybně znamenala velký rozdíl náboženská svoboda.

S tím, že věřící lidé přestali být diskriminováni a získali svobodu projevu, otevřely se nové možnosti, jak se o víru dělit.

Můžeme být vděční za nejrůznější iniciativy, které z nejrůznějších stran připomínaly, že člověk je Božím obrazem, že jeho život má velikou cenu, a že jako toto poznání nezničila ideologická totalita, nepohltil je ani ideologie ekonomické prosperity, která se usadila na prázdné místo po marxismu-leninismu.

Můžeme být vděční za všechny lidi, kteří dokázali být jiní a ustáli tuto proměnu ideologického terénu.

Můžeme být vděční za všechna místa, stará i nová, kde se evangelium nestalo prostředkem k jiným cílům, ale kde stále voní Boží milostí a svobodnou proměnou lidských životů.

Můžeme být vděční za to, že se k nám oficiálně mohly vrátit řády a kongregace, za to, kde našly způsoby, jak tvořivě pracovat s nejrůznějšími povoláními lidí sloužit Bohu tak, aby z toho jejich bližní také měli užitek, kde zvládly překlenout generační propast, kde našly pozitivní svobodu v tom smyslu, že jejich pohled není obrácen do ztracené minulosti, ale dopředu, k budoucnosti, která přichází z Boží strany a my se učíme s ní spolupracovat.

Můžeme být vděční za různá přátelství

napříč konfesemi, která přetrvávala, která umožnila důvěru i v situacích, kdy to vypadalo, že předvádění vlastního peří a hledání výhod pro sebe je tím nejviditelnějším projevem křesťanských církví na veřejnosti. Za to, že ani tato vize prosperity oblečená do duchovních šatů, všechno nepohltila. Za situace, kdy jsme se navzájem mohli podpírat a čerpat z pramenů i jiných než našich vlastních tradic, když to vypadalo, že ty naše vyschly.

Za zájem lidí o Boha a o duchovní věci, i když často všelijak prapodivný. I když se nesplnila očekávání, že se jich mnoho zase vrátí k církevnímu životu a naváže se tak plynule na přetřhanou nit.

Ne, naše společnost není většinově křesťanskou společností. A vypadá to, že jí ani nebude. Ale přece, můžeme být vděční za lidi, kteří hledají a touží po něčem víc než je jejich vlastní zajištění.

Ve výčtu bych mohla pokračovat dál. K pozitivní svobodě určitě přispěly nové možnosti komunikace, které se objevily s otevřením hranic i svobodou slova. V nových vztazích, které se takto, po překonání izolace, mohly začít žít, vyslovujeme ne již jen to, kdo nejsme, že nejsme Ti, co jezdí na Západ, aby tam kradli v obchodních domech, že nejsme méněcenní barbaři, kteří se teprve teď učí, jak kultura může vstoupit do jejich života, že představou našeho nejvyššího duchovního blaha není přestěhovat se do minulosti, která již není. Ve vztazích, kde je možné být rovnocennými partnery, znovu začalo fungovat oboustranné dávání a přijímání.

A protože nemusíme být méněcenní, nemusíme se ani povyšovat. A alespoň někdy se nám obojí povede.

Pocit nedostatečnosti, to, že se mnozí Češi styděli za to, kým jsou, že se v zahraničí snažili i mezi sebou mluvit jinou řečí, aby se nepoznalo, odkud pocházejí, to už je snad většinově také za námi, a to, co je před námi, je asi nejlépe vidět na generaci, která v komunismu již nevyrostla. Není méněcenná ani nacionalistická. Zdá se, že ve své většině nepotřebuje jezdit na Blaník s nadějemi, že za ní její život vyřeší blaničtí rytíři. Její duchovní hledání není placatější, protože je jiné, než bylo to naše.

Možná, že pro ni svoboda více znamená nechávat si životní možnosti otevřené. Možná, že snadněji odstoupí od závazků, které jí připadají neživé, a má méně obav z experimentování. Možná nám, vysloužilým partyzánům minulého režimu, připadá méně dospělá a odpovědná. A nebo je to tak, že není vázána tolik jako my tím, odkud jde, a nějak podvědomě ví, že má delší časoprostorovou perspektivu než my v tom, kam dojde, až my už tady nebudeme. Možná se mi to jen zdá, ale možná je tato generace laskavější k těm předchozím, než jsme byli my.

Moji zahraniční přátelé se vždycky smějí, když jim vyprávím, jak třeba v Praze na Petřinách, kde bydlí hodně důchodců a hodně univerzitních studentů, člověk často vidí neurvalost u té nejstarší generace, ale ne u té mladé. Babička na zastávce tramvaje, odstrčí lokty mladé lidi, kteří stojí před ní. Nebo je bouchne holí. A oni ji přece pustí sednout. To není tak neobvyklý scénář. A i za něj můžeme být vděční.

V tom rozvážkovém vozíku našeho života, ve kterém jedeme, všichni za volantem a všichni spolujezdci, vpředu i vzadu, někdy dokonce i za plachtou, takže nevidíme, kam se řítíme či kodrcáme, nakonec cesta ke svobodě vede stanicemi, kde znovu čekají paní učitelka z bratrovy školy, onen vzdálený příbuzný, kterému vzali pole a kterého jsem nikdy nepotkala, protože už tu nebyl, ti, kdo jej okradli, ti, kdo si nepřestali myslet, že je třeba se životem proloktovat, i ti, kdo se zotavují z ran jejich loktů pod žebry, na této či druhé straně života. Kým jsme jako jednotlivci, jako církve i jako společnost se znovu přede z toho, kým jsme byli, ale kým už nejsme tak doslovně, protože je tu jiné teď a jiné za chvíli. Tím, co si s sebou neseme v uzlíčku, když některé úseky našeho života musíme jít sami a pěšky, když znovu zaslechneme a pochopíme v nové hloubce, že naše společenství i nás Bůh stvořil ke svému obrazu.

Dr. Tomáš Machula

Pokračování na 6. straně.

Pokračování z 5. strany.

V tomto světle možná také nejlépe porozumíme tomu, kam jsme se dostali za dvacet let od pádu komunistického režimu, a v jakém smyslu to bylo či nebylo 20 let svobody.

P. Mgr. Vladimír Málek

Excelence, vážený otče biskupe, milí spoluprátní kněží, vážení teologové, drazí bratři a sestry, milí přátelé, naše dnešní setkání má jako hlavní myšlenku „Dvacet let svobody ...“. Ve svém příspěvku se tedy pokud možno držím těchto zadaných témat. Patřím mezi pamětníky a znovu se mi ve vzpomínkách vrací listopadové dny roku 1989. Jejich atmosféra byla neopakovatelná právě svobodou, kterou jsme, ať už my studenti nebo kdokoli s dobrou vůlí, vnímali. Mám před očima, jak jsme se velcí i malí, dospělí i děti drželi za ruce, tvořili hada a bláznivě skákali a tancovali na litoměřickém náměstí, plni euforie a nadšení. Dneska mi to připadá jako bláznivý karneval jáso, barev, uvolnění po zimě šedi, smutku a sevření. Vzpomínám i na to, jak jsme jako studenti teologické fakulty jezdili do Prahy a s otevřenými ústy naslouchali na Václavském náměstí projevům lidí dosud umlčených, slovům, která neomezovala žádná cenzura. Do té chvíle neoblíbené večerní zpravodajství se pro nás stalo každodenním bestsellerem.

Byly to dny počátku nebo spíš viditelné změny. Bezpochyby poznamenaly celá dvě desetiletí, 20 let dějin, ale jejich náboj jaksi vyprchal, mnohemu přinesly zklamání. Jásoť ztichl, masky byly odloženy, veselí se změnilo v zápas o přežití v konkurenci. Do dneška se někteří dokonce s nostalgií vrací k dobám režimu, jako ptáče, zvyklé kleci, třebaže dvířka už se dávno otevřela. Až dnes vidíme, že jsme si neblahé dědictví, hluboce v nás zakořeněné, přinášeli do nové doby, že ne všechno bylo vidět, třebaže jsme se tak domnívali. Ne všichni měli stejné smýšlení, ne všichni viděli věci tak různově, bylo dost těch, kdo se neztotožnili s většinou, která byla později nazvána naivní ... Během těch uplynulých let jsme měli možnost mnohokrát si všechny ty skryté i vnější vlivy uvědomit, netvrdím ale, že jsme dar svobody cele pochopili.

Na začátku jsme dostali právě svobodu, ale i odpovědnost k jejímu uplatňování a dnes už dobře víme, že právě na začátku jsme cosi podstatného opomněli, snad nezachytili, a tím i prohospodařili, ono „něco“ patří do oblasti odpovědnosti. Jako teologové,

P. Mgr. Vladimír Málek

nebo spíš bych řekl jako křesťané jsme cele přistoupili na hru, která nám byla okolním světem nabídnuta. Snadno jsme opustili solidní základ víry a naplno jsme se snažili sladit s dobou tak, abychom příliš nevyčnívali. Namáhali jsme se o dosažení všeho dostupného a zachytitelného, leckdy hodně laciného, a nedocházelo nám, že svobodu ale dostali všichni, mnozí synové a dcery tohoto světa chytřejší a inteligentnější, a díky tomu se spolu se svobodou objevilo mnoho rizik a pokušení, kterým jsme jako nezkušení snadno podlehli. Úsilí se zaměřovalo především na hmotný blahobyt. V aktuálním čísle Zpravodaje pražské arcidiecéze je rozhovor s jedním knězem, slavicím 100. narozeniny. Minorita P. Bernardin na otázku co by řekl dnešním bohoslovcům (teologům) poznamenává: „Lituji těch dnešních poměrů, tolik pokušení! Měli by žít víc v ústraní, dál od světského života, modlitbou a v rozjímání, musí se tomu oddat, protože to je jediná podpora proti tomu všemu. A taky podpora věřících. Oni si musí vymodlit kněze!“ Jistě nejsme všichni určeni k tomu, abychom se odebírali do ústraní, nicméně v té odpovědi spatřuji odkaz na cosi podstatného. Každý by měl pohled obrátit především k sobě, do svého nitra a tam vidět a poznávat skutečnosti s nadhledem a činit rozhodnutí neboli volit. Zbavit se všech příkras, odložit to, co zamlžuje náš pohled.

Co má s tím vším do činění náš půst? Řekl bych, že hodně, je právě vázán na svobodu člověka. Požehnaná doba postní, kterou jsme zahájili ve středu, je cestou do vlastní hloubky. Je pozváním na poušť, kde není nic, a kde člověk musí volit. Jako symbolické spatřuji i číslo 40 – prorok Jonáš,

vlastně sám Hospodin, dával hříšnému městu, jeho obyvatelům 40 dní k obrácení, patriarcha Noe se po dobu potopy, trvající 40 dní, zdržoval v arše a Izraelský národ putoval 40 let pouští z otroctví do země zaslíbené. 40 let je celý lidský život, i když dnes se dožíváme věku vyššího, náš organismus, jeho rozvoj, je programován právě na 40 let, po této době už žijeme z podstaty. Celý lidský život. Poušť je místem zkoušky, ale také rozhodnutí. Pro Izraelity byla poušť okamžikem „již“, kdy vyšli z otroctví, a „ještě ne“ dosaženého cíle země zaslíbené. 40 let trvala doba totalitního režimu, celou jednu generaci. Byla to zkouška velmi náročná a, zdá se, docela dobře jsme v ní jako církev obstáli. Ověřuje se onen pomyslný paradox: v ráji, ve štěstí se člověk zřekl Boha; na poušti, ve zkoušce Kristus Boha a jeho cestu naopak volí. Na poušti je člověk pokoušen, zkoušen, aby se ověřila jeho zásadní volba. Význam postu nám představil především Kristus svým čtyřicetidenním pobytem a postem na poušti (Mt 4,1-11). Byla to doba jeho intenzivního setkání s Bohem a přípravy na setkávání s bližními, ale také s pokušelem, ověřením jeho volby, solidarity s námi. Nepodlehla a nepřijala nabízené alternativy k Božímu záměru, neuchýlil se ke zkratkám a zjednodušení Boží cesty. Naopak zlo demaskoval, zůstal věrný prvotnímu plánu, i když ten se jevil jako složitý, nepřijemný a bolestný. Jeho pokušení postihuje tři základní roviny člověka: vzhledem k Bohu, k sobě i k bližnímu – učinit chleba, aby neměl hlad, použít Boha podle svých představ (skok z věže) a mít moc a prostředky pro ovládání druhých. Jsou to zkratky pro rychlé dosažení úspěchu a všeho potřebného.

ho, ale vůle Boží se v nich ztrácí. Mám silný pocit, že my jsme během těchto dvou desetiletí právě ony nabízené alternativy a zkratky pohodlně volili! Bůh samozřejmě chce náš úspěch a štěstí, ale jeho cesta je jiná, nemůže totiž zapřít naše lidství, negovat některou jeho složku (například utrpení). Proto Kristus jednoznačně odkazuje na Boha a volí nás, nedává přednost sobě.

Hned na začátku postu, na Popeleční středu, slyšíme v Matoušově evangeliu Ježíšův návod, jak tuto dobu prožít (Mt 6,1-6.16-18). Půst byl u židů považován za hluboce náboženský úkon, a to především ze tří důvodů:

- byl výrazem opravdové kajícího a jako takový zahlašoval hříchy (vzpomeňme na jednání obyvatel města Ninive po Jonášově kázání);

- disponoval k modlitbě (díky postu dostávají přednost věci duchovní a získávají převahu nad hmotnými);

- vedl k úspoře prostředků pro obživu, které pak bylo možno věnovat chudým.

To je také obsah oné Ježíšovy řeči: „Když dávaš almužnu, když se modlíš a když se postíš ...“. Můžeme říci, že tyto tři důvody postu i tady postihují a upravují tři základní roviny každého člověka: půst vzhledem k sobě samotnému, modlitba vzhledem k Bohu a skutky lásky (almužna) vůči bližnímu. Půst nám není nijak vnucován, volíme jej sami, dobrovolně. **Je zásadním výrazem naší svobody: v oblasti dovolených vztahů a prostředků tak můžeme volit, zda je použijeme, nebo ne. Záleží na tom, zda nám v danou chvíli mohou posloužit či jsou pro nás naopak přítěží.**

Díky postu, kdy jsme se „omezili, zmenšili, sestoupili na dno svých bytostí“ je všechno zřetelnější, jasnější a přímější a ryzejší, nebrání nám žádné příkrasy a libivý povrch. V tom smyslu půst ke svobodě zároveň vede! Umožňuje uvidět ve správném světle bližního, vnímat Boha, jaký je, a bez jakýchkoli příkras pohlédnout na sebe samotného bez masky a zbytečných nánosů. V postu se pročistí naše vztahy – k Bohu, bližnímu i k nám samotným. Od sobectví nás orientuje na Druhého (vlastně Prvního) a na druhé. Ježíš zároveň velmi podtrhuje opravdovost v tomto náboženském úkonu, žádný povrch. Proto jednotlivé důvody představuje na protikladech: jak to dělají pokrytci a jak to děláš ty. V tom úryvku jsou doslova zmiňováni herci hrající divadlo, aby za to sklidili potlesk publika a vlastně pro ten úspěch se namáhají, „Ti už svou odměnu dostali“; a jako protiklad stojí ono Ty, který máš takové věci činit ve skrytosti, v komůrce svého nitra, před tváří nebeského Otce, který vidí a odplatí. My jsme začali nesprávně poměřovat své jednání v rámci konkurence schopnosti s druhými právě na základě dosažených výsledků a úspěchů, před Bohem však jde víc o postoj, o správný směr než o kvantitu pozitivních skutků. Řekl bych, že se podobáme dětem, které namísto jídla chtějí čokoládu a místo studia a cvičení volí raději zábavu. Od počátku jsme volili vše snadno dostupné, protože to mají všichni, nechtěli jsme vyčnívat z celku a uchýlovali jsme se ke zkratkám, protože nás nepřitahovala ta dlouhá a náročná cesta.

Vážné zastavení, lépe řečeno zastavování,

neustálá reflexe nám pomohou rozeznávat hodnoty od povrchního a zbytečného a volit to správné. Nepodceňujme, prosím, půst. Je to velmi mocný prostředek a pokud jej spojíme s modlitbou, pohneme světem a ten se spíš začne přetvářet k lepšímu. Díky půstu dostáváme do rukou jistou sílu, která především promění nás, naše smýšlení.

Dvacet let svobody je právě polovinou onoho čísla 40. Tento náš první poločas nebyl až tak úspěšný, alespoň tak bych to viděl. Jaký bude ten následující, je čistě na nás. Pozitivní jistě je, že jsme právě v polovině, a máme tudíž ještě skvělou šanci!

Masopust a polovinu postu v rámci času svobody už máme za sebou, Velikonoce smrti a vzkříšení jsou před námi jako náš cíl.

V závěru večera ještě vystoupil P. Jan Fatka, ředitel Karmelitánského nakladatelství v Kostelním Vydří, a představil novou knižní produkci. -r-

TEOLOGICKÁ FAKULTA JU V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

Katedra teologické etiky, sociální etiky
a etického vzdělávání

pořádá odbornou konferenci
čtvrtek 2. 4. 2009

Teologická fakulta
(Kněžská 8, učebna č. 3 - přízemí)

JAN PALACH - SEBEVRAH, HRDINA, NEBO MUČEDNÍK?

PROGRAM:

9.30 Tomáš Machula, Th.D., Ph.D.
Úvodní slovo děkana TF JU

9.45 doc. Martin Weis
Historický pohled na události
Pražského jara

10.15 Ph.Dr. Roman Míčka, Th.D.
Politická situace roku 1968-1969
– politologická reflexe

11.00 Rudolf Svoboda, Th.D.
Církev v období Pražského jara

13.00 prof. Jakub S. Trojan,
doc. Rudolf Smahel
Osobní vzpomínka na Jana Palacha

14.00 doc. Jindřich Šrajgr
Jan Palach sebevrah, hrdina, nebo
mučedník?

14.30 Ph.Dr. Libor Ovečka, Th.D.
Význam a dosah Palachova činu

15.00 Závěrečné slovo

P. Jan Fatka

Zacelená rána

Na náš pohraniční farní úřad se obrátila stará paní, žijící v Praze, s prosbou, abychom jí pomohli s obnovou za protektorátu zničených Božích muk poblíž vesnice, kde kdysi bydlela.

Jako holčička byla svědkem smutné události, kdy několik německých osadníků z nenávisti urazilo na těchto malých Božích mukách kovový kříž, protože na něm byl český nápis - krátká modlitba.

Stará paní na tuto událost nikdy nezapomněla a teď, téměř na konci života, se rozhodla tu dávnou věc napravit a Boží muka nechat na vlastní náklady obnovit.

První věc při jejich obnově bylo ale nalezení zbytku: malého kamenného soklíku s pozůstatky paty kovového křížku, který – jak se paní domnívala – by se mohl nacházet na původním místě, utopený někde mezi travou a křovím u cesty do vsi.

Jako první pátral náš pan farář. Při cestě do farnosti letmo obhlížel z okénka auta okraje cesty, ale nic nenašel.

Po něm pátral stavební technik. I on, pravda již menší rychlostí, projížděl označenou oblastí, ale také nic neobjevil. Závěr tedy zněl: soklík během těch šedesátí let už dávno někdo vykopal a použil jej nejspíš do základů nějaké stavby.

Ale panu faráři ta záležitost přece jen vrátila hlavou, a tak mě jednou vyzval, s poukazem na to, že přece ráda chodím pěšky, abych jeden den nejela do práce autobusem, ale šla pěšky přes onu maličkou obec, a cestou se snažila soklík objevit.

S radostí jsem přijala, nejen proto, že pěšky chodím opravdu ráda, ale také pro vznešenost úkolu, který jsem dostala: najít pozůstatek kříže, ze zlé vůle kdysi rozbitého. Připadalo mi, jako by Bůh ten předmět před světem skrýval, jako se někdy skrývá velká bolest. Říkala, jsem si, že ten kříž zničila velká nenávist a tedy jen velká láska jej může obnovit. Protiváha k oné nenávisti, která vedla několik lidí k urážce Boha, za níž se dosud nikdo neomluvil; vznikl dluh, který zatím nikdo nezaplatil. Vzpomínala jsem na tu starou paní, která to udělat chce a toužila jsem připojit se k jejímu dobrému úmyslu a pomoci jí s ním. Na mysli mi vytanuli dávní malíři ikon, kteří, než začali malovat obrazy Boha a jeho svatých, se několik dní postili a modlili, aby si vyprosili milost k vytvoření díla podle Boží vůle. Jestliže chci ten zničený kříž najít, musím to udělat také tak. Modlit se, klanět se a prosit Boha o odpuštění té urážky.

Ráno jsem velmi brzy vyrazila na cestu. Čekalo mě asi patnáct kilometrů chůze lesy a loukami a úspěch nebyl zaručen.

Hned od počátku jsem se modlila jeden růženec za druhým a z celého srdce.

Opodál na kraji louky stojí bílá kaplička. Panna Maria v ní laskavě shlíží z obrázku za kyticí vždy čerstvých květin. Nad obrázkem je zavěšen růženec a kapličku obklopuje kruh prastarých lip. Říkám tomu místu „nejkrásnější místo na světě“ a kdykoli jdu kolem, ráda se tam zastavím, abych se pomodlila Zdrávas. Tentokrát se mi ale ke kapličce nechtělo, stála stranou mé trasy, zdálo se mi, že mám málo času, že bych se příliš zdržela a soklík po kříži třeba ani nestačila najít.

Ale pak jsem si uvědomila, že jediný, kdo ví, kde ten kámen stojí, je Bůh. A jen on mě k němu může přivést. Já sama ho najít nedokážu. Přece nebudu šetřit časem kvůli modlitbě k němu. Zabočila jsem tedy ke kapličce a zase se modlila za milost nalezení toho předmětu.

Konečně jsem došla do oblasti, kde jsem měla začít hledat. Okruh možného nálezů byl dosti veliký! Myslela jsem si: „Ano, už musím začít hledat, kdoví, jak dlouho tu

budu muset procházet travou a křovím a kdoví, jestli soklík vůbec najdu.“ Sotva jsem si to pomyslela, zvedla jsem oči a zůstala stát jako opářená: soklík stál v trávě přímo přede mnou! Ještě krok a přehlédla bych ho! Bylo to jako malé zjevení, zážrak. Dojetím mi vyhrkly slzy.

Sklonila jsem se k němu a položila ruku na zrezivělý kovový pahýl, který zbyl po křížku. Myslela jsem na ty lidi tenkrát, jak je nenávist svedla až k tomu, že zvedli ruku, aby zničili obraz Božího Syna. Říkala jsem si, že už asi nežijí a modlím se za jejich duše a duše všech, které zášť svedla k takovým a ještě mnohem horším činům.

Křížek mohl být opraven. A v létě se v oné farnosti konala malá slavnost, při které byla obnovená boží muka posvěcena.

Tato zkušenost je velmi malá, téměř nicotná. Ale já nikdy nezapomenu na vlnu radosti, která mě zaplavila ve chvíli, kdy jsem objevila zbytky křížku. Bůh slyšel mé modlitby a vyslyšel je. Prosila jsem ho a on – odpověděl.

BAJ

Ilustrační foto.

BIBLE JAKO DĚJEPIS?

Statistiky uvádí, že Bible je nejvydávanější knihou na světě. Je přeložena do více než 1600 jazyků. Jak je tomu s jejím čtením u nás, je otázkou. Číst jistě dokáží všichni, ale správně pochopit smysl čteného textu, to je veliký rozdíl a zejména problém. Bibli nemůžeme chápat jako současnou beletrii, není také učebnicí dějepisu, zeměpisu či přírodopisu. Bible je knihou náboženskou! Že Bible obsahuje dvě části, a to Starý a Nový zákon, je všeobecně známé. Každá z těchto částí se ještě dělí na řadu knih. Je to posvátná kniha nejen pro křesťany, ale některé části i pro muslimy a židy.

Uvedl jsem problém ve správném pochopení textů, zejména ve Starém zákoně. Řada biblistů se touto záležitostí dlouhodobě zabývá a stále nejsou u konce. V čem je problém?

Starý zákon byl psán přibližně v době od 10. do poloviny 1. století před Kristem a v textech je možné najít různé autorské vrstvy, které se prolínají. Texty zejména popisují nejvýznamnější události pro vznik Izraelského národa, a to odchod z egyptského otroctví do země zaslíbené, pod záštitou Hospodina, ale! Odchod z Egypta byl asi v 13. stol. před Kr., Abrahám žil asi v 19. stol. před Kr., a pokud bychom četli Bibli jako dějepis, tak stvoření světa by bylo 4-5 tisíc let před Kristem.

Popisům těchto prehistorických období říkájí biblisté „zpětná proroctví“. Bible je kniha náboženská, která měla původně tehdejší, většinou nevzdělaným, pastevcům předložit dobře zapamatovatelné obrazy dějů, vypovídající hlavní myšlenku - totiž že vše stvořil Bůh, a bylo to dobré. Bůh dal lidem Zemi i vše, co je na ní, a uložil lidem zachovávat řád. Ten však člověk od počátku porušoval a porušuje ho po celé dějiny. To vše je skryto jako hlavní myšlenka v básni, kterou musí čtenář sám vycítit. V tehdejší době se jinak nemluvilo.

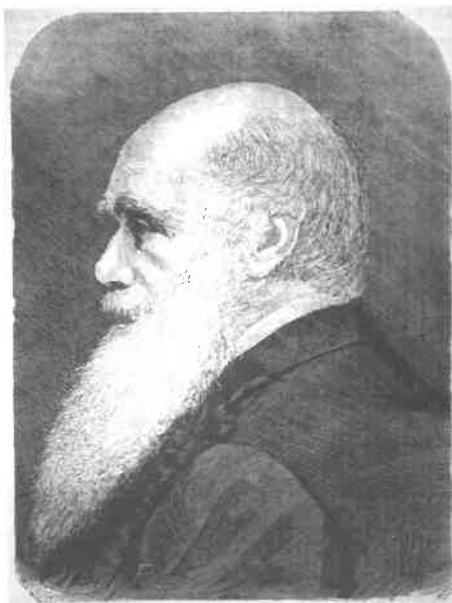
Toto chápání Bible však není odnepaměti. Ještě před sto lety se o historičnosti popisovaných dějů uvnitř církve nediskutovalo. Jak ale šel čas, nepostupovala vpřed jen věda, ale i snaha představitelů katolické církve správně pochopit sdělené pravdy Boží, když jsou psány jinými literárními druhy, než jsme zvyklí. Tak papež Pius XII. v roce 1948 vydal encykliku, kde se mimo jiné uvádí: „*Exegeté se musí takřka v duchu vrátit do oněch dávných staletí Orientu a pomocí dějin, archeologie, etnologie a jiných věd přesně určit, jakých literárních druhů spisovatelé oné staré doby chtěli použít a jakých skutečně použili.*“ Měli tedy rozlišovat mezi „literárním obalem“ a „dějinnou skutečností“. Další encyklika z roku 1950 jde ještě významně dál, když

dává rozhodnutí, že je možno přijmout vývoj lidského těla „z živé látky, která již existuje“, tedy z organické zvířecí hmoty, avšak učitelský úřad církve hovoří dále o „bezprostředním vytvoření duší Bohem“. Tyto informace vyšly knižně již před čtyřiceti roky a je pozoruhodné, že dodnes jsme o nich nikde na veřejnosti nic neslyšeli, dokonce ani v žádném kostele. Patrně se duchovní bojí, aby „nešlápli vedle“ a světská opozice zase nechce informovat o posledních aktivitách církve. To je ale jen má spekulace.

Odborné prameny uvádí, že za historii je možné brát až období krále Davida a mladší (kolem r. 1000 před Kristem a méně), i když jak David, tak jeho syn Šalamoun jsou zidealizováni. Podobný náboženský aspekt je promítnut i do dějů pozdějších staletí.

Co uvést na závěr? V Bibli najdeme nejen zajímavé příběhy, ale zejména více či méně skryté pravdy, které jsme, nebo nejsme ochotni přijmout. Abychom je mohli přijmout, je nutné jim nejdříve porozumět a to se může stát jen tehdy, když najdeme klíč, který nám umožní otevřít vrátka k poznání. Ten klíč pro nás hledají odborně vzdělaní biblisté. Kdo tedy chce pochopit 2 až 3 tisíc let staré texty, musí nejen číst, ale také studovat práce specialistů – biblistů. Na základě dosavadních zkušeností není pravděpodobné, že nám to někdo sdělí ústně. Pokud chce ještě dnes někdo studovat Bibli stylem: „Měl Adam sukni z kůže, nebo z listů?“ a podobně, tak nejméně století zaspal.

Josef Malík (josef.157@seznam.cz)

Charles DARWIN. Tento přírodovědec se narodil před 200 lety. Jednou z jeho prací byla i teorie vzniku druhů vývojovou cestou. Platí stále, že tato teorie je v rozporu s textem Bible?

TÝDEN MODLITEB ZA MLÁDEŽ

(29. 3.-4. 4. 2009)

Týden modliteb za mládež nazvaný **Mladí pro církev – církev pro mladé** je jedním z důležitých okamžiků propojení pastorační práce a farní pastorační práce. Rádi bychom, aby skrze tento týden modliteb všichni věřící vnímali osobně mladé lidi jako ty, které předkládají Bohu v modlitbě, a aby si mladí lidé uvědomili svou spoluzodpovědnost za církev.

Toužíme po tom, aby skrze Boží požehnání nebyly akce pro mládež pouhým vnějším aktivismem, nýbrž dílem, na němž se oslaví Boží jméno. Jménem všech kněží a laiků ze Sekce pro mládež a za všechny mladé lidi vám děkuji za modlitební, lidskou i materiální podporu. Kéž nám Bůh žehná!

P. Vít Zatloukal,
ředitel Sekce pro mládež ČBK

MODLITBA ZA MLÁDEŽ

Pane Ježíši,
s apoštolem Pavlem Tě prosíme
za všechny mladé lidi.

Ať stále nalézají pochopení
a přijetí v Tvé církvi.

Dej se jim poznat jako Ten,
kdo miluje všechny lidi bez rozdílu.

Zažehni v jejich srdcích
touhu sloužit Ti a nasazovat se
pro šíření Tvého království.

Posílej jim do cesty
takové průvodce životem,
kteří je povedou
správným směrem.

Dej jim odvahu a vytrvalost
k životu podle Tvé vůle.

Amen.

STOLETÝ KNĚZ V NAŠÍ DIECÉZI

Titulek neznamená, že by i naše diecéze měla stoletého kněze, ale to, že minorita **P. Bernardin Josef Mráz, OFMConv.**, který 5. března oslavil v Praze své 100. narozeniny, působil také řadu let (1937-50) v naší diecézi. Narodil se 5. března 1909 ještě v uherské Levoči, kde navštěvoval zprvu i maďarskou obecnou školu, ale od roku 1919 již slovenské gymnázium. Už v roce 1926 vstoupil do řádu minoritů a ke křestnímu jménu Josef připojil řádové Bernardin: řád jej vyslal na studie do Říma, kde byl roku 1931 vysvěcen na kněze. Během svých studií se tam setkal se svým řádovým spolubratrem – pozdějším světcem Maxmiliánem Kolbe.

Po návratu do Československa působil zprvu v minoritském klášteře v Levoči, odkud byl roku 1937 povolán do minoritského kláštera v naší diecézi v Českém Krumlově. Zde se současně stal druhým městským kaplanem. Na rozdíl od českokrumlovského arcijáhna a preláta mons. Václava Příbka, který po zaboru Českého Krumlova nacistickým Německem v říjnu 1938 musel město opustit,

P. Mráz tu mohl zůstat až do roku 1942 (podle některých údajů až 1943), kdy byl povolán do minoritského kláštera v Opavě, odkud se při její evakuaci v březnu 1945 ještě za války vrátil (přes krátký pobyt v Brně) do Českého Krumlova, kde zažil osvobození americkou armádou.

V českokrumlovském klášteře se stal kvardi-

ánem (představeným) a v roce 1946 se stal na čas (do návratu mons. Příbka) i českokrumlovským administrátorem.

Po zrušení kláštera komunistickým režimem v květnu 1950 byl internován (zprvu v Bohosudově a pak v Oseku), ale už 8. prosince 1950 byl uvolněn, aby působil jako kaplan v pražské farnosti sv. Jakuba, jejíž farní kostel býval současně i kostelem klášterním); v letech 1977-1981 tuto farnost sám spravoval a od roku 1981 je tu výpomocným duchovním. Tehdy – při 50. výročí kněžství – jej kardinál Tomášek vyznamenal titulem osobního děkana.

V oficiálních publikacích (katalogy, diecézní oběžníky) v době totality muselo být uváděno jen jeho křestní jméno Josef a vynecháváno řeholní Bernardin i za jménem zkratka „OFMConv.“, uvádějící jeho řádovou příslušnost.

Sametová revoluce umožnila obnovu řádového života a P. Mráz se mohl opět zapojit do obnoveného klášterního společenství při sv. Jakubu. VF

ROZTRHNĚTE SVÁ SRDCE, NE POUZE ODĚV!

„Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš!“ Teprve před několika týdny jste možná slyšeli tuto větu od kněze, který vás označil na čele popelem. Tím byla zahájena liturgická doba, která se na jaře cyklicky opakuje rok co rok. Rozhodně to není proto, že by nám Pán Bůh tímto, na první pohled pochmurným, obdobím, chtěl kazit nově přicházející jaro, nebo z důvodu jisté senility ze strany Boží. Jen Bůh nás velmi dobře zná a ví, že ti zapomnětlivější jsme my.

Jistě si pamatujete horlivost, s jakou po svaté zpovědi, v rámci euforie ze zbavených tíží a milosti posvěcující, člověk sám sobě slibuje, že už hřešit nebude, protože takto je to mnohem lepší. Realita je taková, že už za několik hodin...

Trochu mi to připomíná situaci, když jsme byli malí a maminka řekla: „Nedělej to, spadneš!“ Pochopitelně, vlastní zkušenost je nad sto, být dobře a s láskou miněných rad. Tudíž jsme to stejně dělali a stejně spadli. Následovala boule, odřenina a hlavně srdcervoucí pláč. Vystrašená maminka prvně zhodnotila stav, možná uštědřila nějaké napomenutí, někdy i výchovný políček, ale nakonec nás stejně přivinula v náručí a konejšila.

Stejně jedná i Bůh, ačkoliv my zapomínáme na své lehkovážné vyslovené sliby vůči němu. A právě proto, že nás tak dobře zná, nabízí nám vždy v liturgickém roce dobu, kdy se máme nad sebou hlouběji zamyslet

(advent, postní dobu, Památku zesnulých) a potom čas, kdy můžeme nově zjištěný stav svého srdce aplikovat. Opakuje se to proto, abychom si ověřili, jaký pokrok jsme už udělali nebo kde jsou ještě mezery.

Protože je čas doby postní, zaměřím se více na ni. Co je vlastně půst a jak víme, že jej Bůh chce? Informace o Boží vůli čerpáme nejen z vlastního duchovního života, kdy se ho snažíme následovat, ale myslím, že většinu informací o Boží vůli máme z Písma svatého. Ve Starém zákoně pravý půst popisuje v 58 kapitole prorok Izajáš, kde říká, že si sice odepřeme něco z jídla, ale rozhodně se nemění naše smýšlení. A to je špatně. Pravý půst je takový, kdy dobrovolně opustíme svoji vůli pro vůli Boží. Odložíme svá břemena a vše co nás činí nesvobodnými a svá srdce obrátíme k Bohu a bližním. Jinými slovy, je půst také to, že upustíme svoji sebestřednost a vnímáme více vše kolem sebe.

Vždyť v evangeliu sv. Matouše sám Ježíš říká svým učedníkům, když se postí, pak není třeba to dávat na odiv, ale je lépe to ukrývat v srdci – tedy o všem, podle vzoru Panny Marie rozvažovat. Jenomže k tomu potřebujeme srdce čisté, nezatížené a plně otevřené. Proto následujme slova proroka Joela: „Roztrhněte svá srdce, ne oděv!“

Jak své srdce otevřít? Jedna z možností je návštěva Večera otevřených srdcí, který se koná v pátek 27. března v katedrále sv.

Mikuláše v Českých Budějovicích. Nejste vázáni časem: můžete přijít a odejít kdykoliv.

V katedrále bude pro nás připraven bohatý duchovní program, lze si poslechnout krásnou hudbu, životní příběhy a svědectví o působení Boha v životě různých lidí. Samozřejmě je k dispozici řada zpovědníků, kteří mají čas si vyslechnout i celoživotní zpověď nebo vstoupit do duchovního rozhovoru.

Pro ty, které tíží konkrétní záležitost je tu možnost společné přímlybné modlitby nebo modlitby za uzdravení. Můžete uzavřít kapitolu svého života tím, že si napíšete dopis, který vám za 6 měsíců bude odeslán. Od 21 hodin bude vystavena Nejsvětější svátost, ve které je vám k dispozici sám Pán Ježíš, připraven naslouchat tomu, co mu chceme říci. Pokud chcete Bohu něco sdělit jinou formou než tradiční modlitbou, můžete svoje myšlenky svěřit papíru, který se na závěr večera spálí. Nabízí se možnost zapálit svíčku nebo napsat přímlybu, která bude recitovaná na závěr večera.

Nepromarněme postní dobu, překonejme únavu nebo touhu po televizi či zábavě a udělejme si výlet do katedrály. Já se na tento večer rozhodně těším. Zažít takový rozmanitý duchovní program... to se vám nestane každý den.

Tomáš Zavřel

Zveme všechny, kdo se chtějí s námi
modlit za své děti, a za všechny děti,
které to potřebují, za naše rodiny
a naše farnosti, k účasti na

„Modlitebním triduu Modliteb matek“,

ve kterém se spojujeme
s matkami z celého světa

SETKÁNÍ SE USKUTEČNÍ:
v pátek 27. 3. v 15.45 hod.
v Emauzích

odprošujeme Pána za naše vlastní hříchy,
po mši sv. v kostele následuje
krátká adorace

v sobotu 28. 3. v 15.45 hod.
v Emauzích

modlíme se za ty, kteří ubližují nám
a našim dětem; po mši sv. v kostele
následuje krátká adorace

v neděli 29. 3. v 15.00 hod.
v kostele Nanebevzetí Panny Marie
na Klokotech

*Budeme chválit Pána a děkovat mu
za vše, co udělal v životě našem
i v životě našich dětí.*

Bílá neděle svátek Božího Milosrdenství

*V tento den je otevřeno nitro mého
milosrdenství, celé moře milostí vylé-
vám do duší, které se ke zdroji mého
milosrdenství přiblíží.*

Neděle 19. dubna 2009 Kostel sv. Petra a Pavla v Nových Hradech

8.30	Možnost přistoupit ke svátos-
ti smíření
9.00	Slavná mše svatá
15.30	Hodina Božího milosrdenství
meditace s diaprojekcí

*Duše, která přijme svátost smíření
a svatě přijímání, dosáhne úplného
odpuštění vin a trestů, v tento den jsou
otevřena všechna stavidla Boží, skrze
něž proudí milosti. Ať se žádná duše
nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hřt-
chy byly jak šarlat.*

Kláster Božího Milosrdenství
Nové Hradky, tel. 386 301 322
www.klaster.cz

Matice sv. Jana Nepomuckého

Vážení přátelé Nepomucka a ctitelé našeho slavného rodáka,
sv. Jana Nepomuckého!

Oznamujeme všem, že dne 5. září 2008 při plavbě po Vltavě salonní rychlodolí sv. Jan Nepomucký a následně 12. září na svátek Jména Panny Marie v salónku u Zeleného stromu v Nepomuku se sešla skupina lidí, aby založila *Matici sv. Jana Nepomuckého (MSJN)*. Jedná se o spolek, který chce mít až „mateřský vztah“ k tomuto světcí, patronu české země, a zároveň chce usilovat o zachování a šíření jeho úcty a o zvyšování významu jeho rodiště jako poutního místa. MSJN má schválené statuty a registraci dle zákona na Ministerstvu vnitra ČR nabytá právní status občanského sdružení.

Prostřednictvím svých členů se chce Matice ve spolupráci s duchovní správou Nepomuka podílet na všech akcích, které budou souviset s naším světce. Prvním cílem je *vybudování a postupné rozšiřování muzea sv. Jana v Nepomuku*. Dále se počítá s *pořádáním sympozií, kolokvií a dalších forem setkávání v Nepomuku*, které budou věnovány našemu největšímu rodákovi. Počítá se i s *širokou pomocí všem poutníkům*, kteří se přicházejí pomodlit ke kolébce sv. Jana – od *vydání publikace o sv. Janu*, přes *průvodcovskou službu v nepomuckých kostelích, zajištění vkusných upomínkových předmětů až po pomoc při zajišťování stravovacích a ubytovacích služeb*.

V zahraničí chce Matice propagovat odkaz sv. Jana formou výstav a účastí svých členů na svatojánských poutích a slavnostech, které se konají v různých zemích.

Svatý Jan je nejčastěji k vidění na mostech. Most je stavba, která pojí dva břehy, a sv. Jan je tedy jakýsi symbol spojování, jak v roce 1993 na nepomucké pouti krásně vyjádřil kardinál Meisner ve své promluvě. Matice by chtěla tuto ideu uvést do praxe skrze setkávání se s lidmi různých krajů i zemí a vytvářením různých společenství.

Všechny uvedené cíle jsou náročné jak na čas, tak i na peníze. Matice bude proto využívat nejen příspěvky a dary svých členů, ale bude usilovat i o státní a evropské dotace, aby mohla své záměry uskutečňovat. A také v nemalé míře bude prosit o přímluvu sv. Jana u Boha za zdar našeho společného díla.

Hlavním zdrojem všech aktivit budou ale především její členové, spolupracovníci a příznivci. *Zakládající členové se proto obracejí na všechny, které tento projekt oslovil a kteří mají chuť pomoci jej uskutečňovat, aby se stali členy Matice sv. Jana Nepomuckého*. Členem se může stát každý, kdo dovrší věk 18 let, stejně jako právnické osoby. Jediným požadavkem je to, aby respektoval statuty a činnost Matice (více na www.msjn.cz). Roční členský příspěvek činí 400 Kč pro výdělečně činné a 200 Kč pro ostatní.

Přihlásit se můžete písemně zasláním zde připojené přihlášky na adresu:

Matice sv. Jana Nepomuckého, Přesaničské nám. 1, 335 01 Nepomuk.

Věříme, že Matice bude i díky vám důstojně reprezentovat město, kraj i zemi svatého Jana a pomůže k duchovní, duševní i fyzické obnově jeho rodného města a vlasti.

P. Mgr. Jiří Čepl, předseda

Ing. Petr Jenčík, místopředseda

P. Ing. Mgr. Vítězslav Holý, protektor

MSJN ze dne 09. 01. 2009, VS/1 – 1/74163/09 – R IČO: 26572907

----- zde odstříhnout -----

PŘIHLÁŠKA

Přihlašuji se tímto za člena Matice sv. Jana Nepomuckého.

(Prosíme, vyplňte hůlkovým písmem. Děkujeme.)

Jméno, příjmení, titul:

Datum a místo narození:

Adresa (ulice, č.p., obec, PSČ)

..... E-mail:

Jsem výdělečně činný: ANO - NE (nehodící se škrtněte)

Řádné členství vzniká registrací písemné přihlášky výborem Matice. O registraci budete spravěni písemně do 30 dnů od podání.

Datum a místo: Podpis:

10 LET SDRUŽENÍ ACKERMANN-GEMEINDE

Ve dnech 27. 2.-1. 3. 2009 uspořádalo Sdružení Ackermann-Gemeinde (SAG) svou jubilejní výroční konferenci v centru Mariapoli ve Víně. Konference nesla název „*Spolupráce církví a občanského sektoru v České republice a ostatních státech EU*“. Českobudějovická diecéze byla na této konferenci zastoupena jednak v osobě předsedy SAG ing. Jaromíra Talíře, místopředsedkyně Helenou Faberovou, jednatelkou SAG Marií Smolkovou a ostatními jihočeskými členy SAG.

Páteční večer otevřel předseda SAG Ing. Jaromír Talíř, který také uvítal německého velvyslance Helmuta Elfenkämpera a zástupce německé AG. Představil též Sborník, který SAG vydalo, aby reflektovalo své desetileté působení. Následně přednesl Ing. Rychetník svou přednášku, která vysvětlovala pojem občanská společnost. Páteční večer uzavřeli účastníci příjemným posezením.

Sobotní dopoledne konferenci navštívil P. Ing. Miloslav Fiala, který mluvil o spolupráci církví a občanské společnosti. Čerpal především ze své zkušenosti v pozici prezidenta České katolické charity. Dopolední program obohatila též Olga Valeská-Kopecká o vyprávění ze svého života a svého působení ve Svobodné Evropě. O spolupráci a úloze česko-německých neziskových organizací promluvil bývalý německý ředitel Česko-německého fondu budoucnosti Herbert Werner. Po každé přednášce odpovídali referenti na otázky

posluchačů. Celé dopoledne provázela přátelská atmosféra, která působila opravdu „přeshraničně“, přispěli k tomu mladí hudebníci Filip Musil a Markéta Kuchařová, kteří celý průběh konference doprovázeli hudebně. Odpoledne navštívili účastníci konference výstavu Sv. Václav – ochránce České země v Anežském klášteře. SAG se ve své činnosti snaží vyvíjet také charitativní činnost. Z toho důvodu se předsednictvo SAG rozhodlo sobotní večer věnovat benefičnímu koncertu, ve prospěch projektu MAGDALA, který bojuje proti obchodu s lidmi a domácímu násilí. V rámci velice pěkného večerního koncertu pražského sboru Maranatha Gospel Choir se vybralo přes 21 000 Kč. Nedělní dopoledne začalo mší svou, kterou sloužil spolu s dalšími kněžími kardinál Miloslav Vlk. Následně byla panu kardinálovi udělena „Medaile smíření“. Toto

vyznamenání mu udělila německá **Ackermann-Gemeinde** (AG). Mons. Anton Otte, kanovník kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě a též duchovní rádce AG, pronesl laudatio. Zdůraznil, že toto ocenění si pan kardinál zasloužil za svou vytrvalou snahu o smíření mezi Čechy a Němci. Připomněl dopis adresovaný odsunutým sudetským Němcům, který napsal M. Vlk již jako budějovický biskup v roce 1990. V tomto dopise se obrací na své někdejší diecézány s prosbou o odpuštění za odsun. Sám Mons. Otte přiznal, že je škoda, že takovéto uznání přichází až teď. Pan kardinál byl však velmi potěšen a řekl, že toto ocenění je jistě dalším krokem na cestě ke smíření a odpuštění.

Závěrem konference se uskutečnila pódiová diskuze u kulatého stolu, ke kterému usedli odborníci z různých oblastí působnosti a církví. Diskuze se zúčastnil též pan kardinál. O příspěvku ČBK k občanské společnosti mluvila její tisková mluvčí RNDr. Irena Sargánková. Třetím referentem této diskuze byl Prof. Ing. Lubomír Mlčoch z Karlovy univerzity. K ekumenickému rozměru této debaty přispěl pan Jan Bárta, který je výkonným ředitelem organizace ADRA. Za příjemnou atmosféru a úspěšný průběh konference vděčíme všem zaměstnancům a dobrovolníkům v Centru Mariapoli. Jak by řekli naši němečtí přátelé „Vergelt's Gott!“

Marie Smolková, jednatelka SAG

Kardinál Vlk převzal cenu Sdružení Ackermann Gemeinde

Laudatio na osobu laureáta pronesl kanovník Anton Otte, který jakožto sudetský Němec plynne mluvící česky ve své osobě propojuje český a německý národ. Připomenul přede-

vším dopis tehdejšího budějovického biskupa Miloslava Vlka odsunutým sudetským Němcům, v němž se na ně obrací jako na své diecézány a prosí je jménem své diecéze

o odpuštění za někdejší odsunutí. Při převzetí medaile kardinál Vlk mimo jiné řekl: „Ocenění SAG nám připomíná zkušenost z minulého století, kterou učinilo také toto sdružení, totiž že bludný kruh zla je možno prolomit pouze odpuštěním a smířením, což je jádrem jeho úsilí. Ačkoli SAG není žádná masová organizace, z Božího pohledu má úsilí o smíření velkou váhu. Ocenění vnímám jako potvrzení mého biskupského hesla 'Aby všichni byli jedno', které jsem si vytýčil počátkem devadesátých let.“

Rád bych poděkoval našim přátelům z Německa za jejich materiální a duchovní podporu. Je známou věcí, že církev ve východním Německu byla pro nás ostrovem svobody, kde jsme mohli konat velká setkání, která by nám komunistické pronásledování v Československu nikdy neumožnilo. Ocenění nás upozorňuje, že usmíření a odpuštění je cestou i do budoucnosti.“

Předání medaile se zúčastnil i náměstek ministra kultury Jaromír Talíř, předseda české větve Ackermann Gemeinde.

-ms-

Zleva: ing. Jaromír Talíř, kard. Miloslav Vlk, mons. Anton Otte. Foto: Tomáš Roule

Dopis o. Güntera z Pákistánu (5. 3. 2009)

Milí přátelé!

Už dlouho jsem se neozval, a vím, že čekáte na zprávy z mého písčitého ráje, protože se vám jinak z Pákistánu dostává jen spousta strašlivých zpráv v televizi.

Mám se jako obvykle lépe, než si to zasloužím, protože Derekabad je okouzující - pro mě stále ještě jako v první den. A vidím čím dál tím víc, co tady mohu dělat a proč mě Bůh zavedl sem - aspoň na pár let.

Minulý měsíc jsem strávil hodně času mimo farnost: v Multanu byla třídní konference o liturgii. Pak jsem jel do Lahore, kde se konalo každoroční setkání všech oblátů v Pákistánu. V rámci toho setkání byli vysvěceni na kněze 4 mladí pákistánští obláti, takže poprvé jsou domorodci v převaze: 13 pákistánských kněží a 10 misionářů (6 ze Srí Lanky, 2 z Indonésie, 1 z Polska a já). Účastnil jsem se také 3 primicí.

Ve farnosti začala postní doba. Každý pátek je křížová cesta na všech našich 15 místech. Většinou je vede místní učitel, ale snažíme se, abychom do různých míst jeli aspoň občas také my kněží, katechista a br. Akmal, mladý oblát, který půl roku bude dělat svoji pastorační praxi zde v Derekabadu.

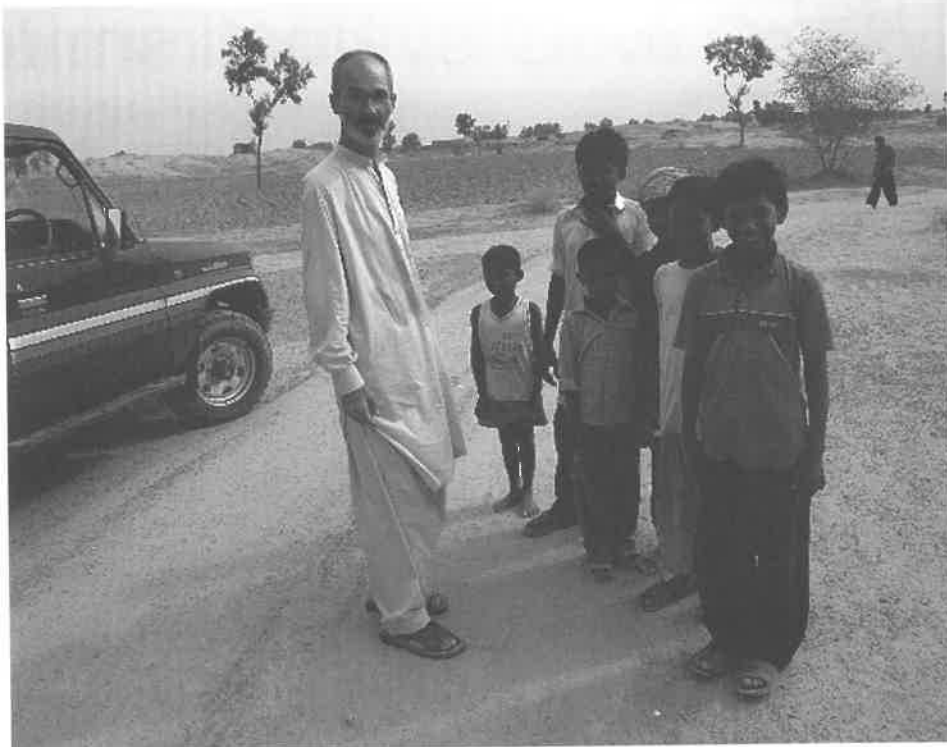
O. Mukhtar, můj kaplan, pracuje velmi horlivě a obětavě pro naše školy. Usiluje o to, aby se naše English Medium School ve městě stala „High School“ (tedy do 10. třídy), aby mohly holky dokončit školu v naší škole a nemusely po 8. třídě hledat jinou školu.

(Máme v naší škole i chlapce, ale jen do 8. třídy, pro vyšší ročníky není koedukativní systém povolený v této islámské společnosti).

Chceme také školu ve farním areálu vést aspoň do 8. třídy, protože kvůli velké vzdálenosti do města - 7 km pěšky v tomto horku - většina dětí končí školu po 5. třídě. O. Mukhtar začal v naší největší vesnici doučovací středisko („Tution center“): každý večer pomáhají 3-4 učitelé z našich škol dětem (většinou děvčata), které by jinak chodily 3 km do městečka, odkud by se vracely až za tmy.

Co se týká boje o půdu, objevila se jiskra naděje, protože 4. ledna tohoto roku přijel do naší farnosti ministr pro menšiny a lidská práva v provinční vládě. Je křesťan a slíbil, že bude dělat, co bude v jeho moci. Ovšem v únoru provinční vláda padla...

Hledáme teď jiné cesty, např. najmout opravdu dobrého právníka, aby vybojoval u Nejvyššího soudu uplatnění různých roz-

hodnutí z minulosti, která tehdy bojkotovali místní úředníci. Jsme v časové tísní, protože víme ze spolehlivých zdrojů, že někteří velkostatkáři a další bohatí lidé připravují doklady, aby mohli v několika našich obcích urvat půdu od našich lidí, kteří jsou v podstatě jen ilegální okupanti půdy, a to někteří už 35 let.

Minulou sobotu se mlátili 2 bratři za účasti svých rodin kvůli sporu o kousek půdy holemi a cihlami.

Někdy se tu na nás valí každý den nové pohromy. Chce to, abychom si v každé situaci zachovali chladnou hlavu a nenechali se strhnout nějakými emocemi, a zároveň abychom dělali, co dělat můžeme, ne méně a také ne více. Např. onu minulou sobotu to znamenalo, že jsme my, kněží, navštívili spolu s katechistou obě rodiny, naslouchali jim a modlili se s nimi,

aniž bychom řešili, kdo je v právu a kdo začal. Náš Justice-and-Peace pracovník s nimi tehdy strávil celý den a zprostředkoval - spolu s dalšími lidmi z obce - určité smíření na základě zdejších zvyklostí o významu vesnického společenství.

Můj dopis začíná být zdlouhavý, ale představuje dobrý přehled o našich zdejších činnostech a bolestech. Ale věřím, že z toho dopisu vycítujete aspoň trochu i radost nás kněží, že můžeme našim chudým lidem být užiteční a prospěšní. Věříme, že se my všichni - pastorační tým a nám svěřené lidi - přibližujeme našemu Pánu, když takto jdeme navzdory všem těžkostem dopředu.

Prejeme vám všem milostiplnou dobu postní!

*o. Günther, o. Mukhtar, br. Akmal
a katechista Emanuel Abbas*

KURZ PRO HLAVNÍ VEDOUcí TÁBORŮ

Asociace křesťanských sdružení mládeže (AKSM) spolu se Sekcí pro mládež ČBK organizuje kurz pro hlavní vedoucí táborů či jiných prázdninových pobytů pro děti (AKSM je držitelem oprávnění Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pro pořádání tohoto školení).

Kurz se koná 15.-17. května 2009 v Praze 4-Kunraticích, začátek je v pátek v 19 hod., ukončení v neděli v 16.30 hod.

Cena: 350 Kč - zahrnuje ubytování, stravování a studijní materiály (část dotována MŠMT).

Náplň kurzu jsou právní předpisy při práci s dětmi, včetně hygienických předpisů, základy první pomoci, bezpečnostní pravidla činnosti s dětmi a mládeží, táborové hospodářství a organizační příprava tábora. Kurz je zakončen testem; účastníci dostanou osvědčení.

Přihlášky: do 28. dubna (nebo do naplnění kapacity kurzu - max. 35 osob) na adresu:

Sekce pro mládež ČBK, ing. Marie Světníčková, Thákurova 3, 160 00 Praha 6-Dejvice,

e-mail: svetnickova@cirkev.cz. Přihlášeným budou zaslány podrobné informace a studijní materiály.

-acebb-

DIECÉZNÍ KATECHETICKÉ STŘEDISKO

O svátosti smíření

Doba postní vybízí křesťany k obrácení. Viditelným znamením rozhodnutí pro obrácení je svátost smíření – zpověď. Pro někoho pravidelná samozřejmost nejen v době postní, pro jiného stresující povinnost „jednou za rok, nejlépe v době postní“. Svou nezanedbatelnou roli v přístupu k této svátosti uzdravení hrají naše ranné zkušenosti. Z doby našeho dětství, kdy jsme byli malými „velkými“ hříšníky.

Rodina sedí u sobotní večere. „Za dva týdny budou Velikonoce. Zítřka půjdeme všichni ke zpovědi,“ oznámí maminka. Tatínek kývne hlavou, sloví „pod fousy“ není rozumět. Osmiletý syn a devítiletá dcera se mlčky odeberou do intimity svých pracovních stolů ve společném dětském pokoji. Připraví si papír a tužku. Beze slov přemýšlí: mám to napsat nebo ne... je to hřích nebo není... S dobrou vůlí se jim podaří na papír napsat více než jednu větu, aniž by podleli pokušení opisovat od sourozence. Následující den si společně s rodiči stoupnou do dlouhé řady (převážně dospělých) před zpovědníci. Když přijdou děti na řadu, je z papíru, který žmolaly ve zpocených dlaních špinavý a hlavně nečitelný „zámotek“.

Pevně věřím, že podobná zkušenost je nenávratnou součástí tzv. „totalitní paměti“ nyní už dospělých křesťanů.

Současná generace dětí (nejen penitentů) má už jiné možnosti. V převážné většině

farností českobudějovické diecéze se konají v různých časových intervalech několikrát do roka mše svaté pro děti. V době adventní a postní je doplňuje také příprava ke svátosti smíření a zpovědi. V některých farnostech se konají „navíc“ kající bohoslužby pro děti, tak jak to umožňují „Obřady pokání“ (Sekretariát české liturgické komise, Praha, 1982).

Např. v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích jsou kající bohoslužby pro děti čtyřikrát ročně: na začátku školního roku, v době adventní, v době postní a na konci školního roku. Protože se děti teprve učí žít svůj duchovní a náboženský život, je důležité, aby si osvojily i určité

„návyky“, které podporují jejich růst. Patří sem např. pravidelná modlitba, nedělní návštěva bohoslužeb a také určitá pravidelnost, ve které – jak říkala jedna řádová sestra – „chodíme ke správě Boží“. V neposlední řadě se děti učí, že svátost smíření je spojena jak s obdobím liturgického roku, tak i s důležitými událostmi v jejich životě.

Jak taková kající bohoslužba pro děti probíhá? Jak probíhá samotná příprava dětí ke zpovědi? Dnes již existují různé pomůcky, tzv. „zpovědní zrcadlo“ přizpůsobené věku dítěte. Více či méně počítají s tím, že myšlení dětí předškolního a mladšího školního věku je zcela konkrétní. Osvědčenou pomůckou, která plní funkci „zpovědního zrcadla“ při kající bohoslužbě pro děti tak, jak probíhají v katedrále sv. Mikuláše, je proto příběh. Motivuje dítě, aby se identifikovalo s chováním a jednáním postavy (postav), pomáhá dítěti pracovat se svým svědomím a napomáhá při výchově jeho svědomí od heteronomního k autonomnímu. V žádném případě ovšem nejde o příběh „nahodilý“. Aby splnil svou funkci, musí příběh vycházet ze zkušeností dítěte, tzn. z toho, co si je dítě tohoto věku schopno představit. Zároveň musí odrážet určitou teologickou pravdu, která je jinak pro dítě jen obtížně uchopitelná.

V neposlední řadě příběh také napomáhá dítěti korigovat své myšlení a jednání v běžném každodenním životě. Příprava ke zpovědi a zpověď jako taková se pak pro něho nestává stresující povinností, ale skutečnou svátostí – pomáhající a uzdravující, kterou nám skrze Ježíše Krista církev zprostředkovává.

AU

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Netradiční setkání animátorů v Nové Cerekvi

Na naše první setkání v roce 2009 jsme se sjeli 13. 2. do Nové Cerekve. Začali jsme jako tradičně večerí, na které nás uvítala vedoucí skupinka (organizační tým) a podala nám základní informace. Protože v sobotu byl svátek sv. Valentina, po večerí nás čekalo první překvapení. Přijel totiž otec Václav Šika s katechetkou Hankou Pechovou a měli pro nás připravený asi hodinový program o sv. Valentinovi. V této hodině jsme se nejen dozvěděli o životě tohoto světce, ale přišla i řada na tvoření, tancování a modlitbu. Poté se povídalo, zpívalo a hrálo. Den jsme zakončili společnou večerní modlitbou.

Na celý sobotní den bylo jedno velké téma - BIBLIODRAMA. Mnozí jsme přesně nevěděli, co nás čeká, ale když jsme byli hned v mrazivém ránu vysláni ven hledat po zasněžené Cerekvi deset kamínků, bylo nám jasné, že tento den nebude jednoduchý... Pomocí jednoho vybraného kamínku, který nás měl charakterizovat, jsme se představili a program již doopravdy začal. První velké téma, které jsme dopoledne řešili, byla RODINA - stavěli jsme si naše kamenné rodiny (symbolizovaly naše osobní vztahy v rodinách), rozebírali jsme postavení v rodinách (rodič, syn, sourozenec...) a představovali jsme naše asociace na toto téma. Další byly ODCHOD A NÁVRAT - tentokrát jsme pomocí gest a mimiky zjišťovali, kolik symbolů a situací mohou tato dvě slůvka znamenat.

Poté následoval výborný oběd a krátká siesta. Celé dopoledne směřovalo k jednomu tématu a to byl příběh z Bible - MARNOTRATNÝ SYN. Nyní už jsme se zcela ponořili do tohoto příběhu a probírali jsme každou osobu - jak se mohla cítit, co prožívala, jaké zde mohly být emoce. Na závěr bibliodramatu jsme se rozdělili na dvě části a sehráli jsme tento příběh v kontextu dnešní doby; to už nám byl příběh velmi blízký a stále více jsme si uvědomovali, že se týká všech a v jakékoliv době.

Po celodenním namáhání mozků jsme večer strávili relaxačně - hry, povídání, zpívání, film a na konec dne společná rozjímavá modlitba. V neděli jsme slavili s místní farností mši svatou, zhodnotili celý víkend a rozjeli se - nabití novou energií - do svých domovů.

Závěrem chceme poděkovat Magdě a Zuzce za vedení bibliodramatu a samozřejmě Vlastovi a Pavlovi, kteří nás jako naši vedoucí doprovázejí na všech animátorech. Jsme jim za to moc vděční!

Za animátory V-Východ Markéta Blažková

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE 2009

Biskupské gymnázium v Českých Budějovicích
27.-28. 3. 2009 (pátek-sobota)

„Máme naději v živém Bohu.“ (1 Tim 4,10)

PÁTEČNÍ PROGRAM:

Začátek již v 18 hod. v prostorách Biskupského gymnázia.

Od 19 hod. je připraven hudební večer, po němž bude možnost účasti na vigilií v katedrále sv. Mikuláše (v rámci programu Večer Otevřených srdcí).

SOBOTNÍ PROGRAM:

začíná v 9.15 hod. v katedrále sv. Mikuláše, pak se účastníci přesunou do prostor Biskupského gymnázia, kde budou probíhat dopolední a odpolední skupinky. Oběd je zajištěn v jídelně školy.

Zakončení bude slavnou mší svatou opět v katedrále.

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

Diecézní centrum pro rodinu Biskupství českobudějovického pořádá v rámci celostátního Týdne pro rodinu setkání rodin

S velikonoční radostí v rodině

Nové Hradky 15. 5.-17. 5. 2009

Příjezd v pátek po 17. hod. (v 18 hod. večere), končíme obědem v neděli.

Na programu bude přednáška o. biskupa Pavla Posáda, dále modlitba, adorace, mše, příležitost ke svátosti smíření, rozhovory ve skupině i v manželské dvojici, svědectví i společný čas pro rodiče a děti v sobotním odpolední.

Hlídkání dětí v době samostatného programu rodičů zajištěno.

Ubytování ve dvou-, tří- čtyř- i pětilůžkových pokojích, teplá a studená voda na pokoji, toalety a sprchy na chodbách, celodenní strava zajištěna.

Děti budou mít zajištěn vlastní program a péči v sobotu dopoledne.

Přihlásit se můžete do **30. 4. 2009** na adrese **dcr@bcb.cz** nebo telefonicky na číslech **380 420 342, 731 402 981**, kde obdržíte další informace.

Informace naleznete rovněž na **www.dcr.bcb.cz**.

Vyvedení z pouště našeho manželství

Alena a Pavel Poláčkovi s P. Michalem Pulcem

2. 8.–9. 8. 2009

Dům Jan Nepomucký, Pernink, okr. Karlovy Vary

Připravujeme pobyt pro celé rodiny s programem pro manžele a programem pro děti, na jejichž finanční podporu jsme podali žádost o dotace.

Péči o děti v době samostatného programu rodičů zajistí studenti TF JU a Biskupského gymnázia v Č. Budějovicích. Při pobytu je pamatováno i na společný čas manželské dvojice, adoraci, mše svaté, možnost svátosti smíření. Společný čas celé rodiny nebude rovněž zanedbán.

Akce se koná v budově bývalé fary, která byla v uplynulých dvou letech zrekonstruována a dostavěna. Ubytování je ve dvou až pětilůžkových pokojích; 4 pokoje mají vlastní sociální zařízení, zbývající mají sociální zařízení vždy pro 2 pokoje na společné předstínce, celodenní strava zajištěna.

Ceny: Dospělí 2500 Kč, dotovaná cena 1800 Kč
Dítě do 18 let s celou porcí 1470 Kč
Dítě s poloviční porcí 1070 Kč
Děti do dvou let bez nároku na lůžko a stravu zdarma

S sebou kromě obvyklého vybavení přibalte bibli, psací potřeby, zápisník, hudební nástroj, oblíbené hry pro děti, plavky a přezůvky.

Za Diecézní centrum pro rodinu Alena a Pavel Poláčkovi

Dotazy a přihlášky do konce května.

Kontakty: dcr@bcb.cz tel.: 731 402 981, 731 402 980, 380 420 342

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Přání novému otci vikáři

S upřímnou radostí jsme přijali zprávu, že byl novým okrskovým vikářem vikariátu Nepomuk ustanoven P. ing. Slávek Holý, dosavadní administrátor v Nepomuku.

Velice si tohoto oblíbeného a obětavého kněze - a vynikajícího člověka - vážíme. Máme (a doufám, že zdaleka nejen my) v dobré paměti, jakého rozkvetu dosáhla naše sušická farnost a filiální farnosti za jeho působení. Totéž lze říci o jeho současném působišti za zhruba stejné období. Dle našeho názoru bylo jen otázkou času, kdy budou kvality tohoto Božího služebníka náležitě oceněny - a ta chvíle k naší velké radosti nastala.

Věříme, že pod jeho vedením bude vikariát Nepomuk dále růst do krásy a tím potažmo i celá Kristova univerzální církev.

Milý otče vikáři Slávku, do služby na vinnici Páně, do které jste byl ustanoven, Vám vyprošujeme Boží požehnání, hojnost darů Ducha svatého a stálou ochranu Matky Boží, Panny Marie.

*Václav a Martin Pikešovi,
Vaši přátelé ze Sušice*

PS: Sluší se vyjádřit upřímné Pán Bůh zaplat' bývalému okrskovému vikáři P. Josefu Charyparovi za léta obětavé služby v tomto úřadě.

MĚSTSKÉ MUZEUM A GALERIE VODŇANY

srdečně zve na přednášku a prezentaci
sborníku z odborného semináře

**Antonín Jan Václav
Vokoun (1691–1757)
a církevní správa
jeho doby v Čechách**

Průvodní slovo:

PhDr. Pavla Stuchlá, Ph.D.,
odborná pracovnice Městského muzea
a galerie ve Vodňanech

Čtvrtek 2. 4. 2009

**od 9 hod. (nejen) pro studenty
středních škol,
od 18 hod. pro veřejnost.**

Sál městské galerie.

Kontakt:

Městské muzeum a galerie
nám. Svobody 18, 389 01 Vodňany
tel.: 383 382 057
e-mail: mag@vodnany.net
www.vodnany.net

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

Courtois Gaston - Důvěrně s Ježíšem

Kniha poskytuje výbornou látku k rozjímání – jako by k nám zde v první osobě promlouval sám Ježíš. Ujišťuje nás o své lásce, povzbuzuje nás, dává nám rady, napomíná nás.

Karmelitánské nakl., brož., 159 s., 149 Kč

Goodings Christina - Noe a jeho zvířátka
Vybrané biblické příběhy ve formě lepeřel pro předškoláky.

Karmelitánské nakl., 16 s., 89 Kč

Herzog Chaim - Arabsko-izraelské války
Autor byl účastníkem konfliktů mezi Židovským státem a jeho arabskými sousedy. Bojoval ve válce za nezávislost, poté pomáhal budovat Izraelské obranné síly. Za šestidenní války v r. 1967 se stal vojenským komentátorem, přinášejícím pravdivý obraz vývoje situace na bojišti. Byl zvolen šestým prezidentem státu Izrael.

Nakl. Lidové noviny, váz., 624 s., 179 Kč

Instrukce Dignitas personae - O některých otázkách bioetiky

Dokument k aktuálním etickým otázkám.

Karmelitánské nakl., brož., 45 s., 39 Kč

Schauberová Vera, Schindler Michael - Velká kniha o svatých aneb po kom se jmenujeme

Osudy světců, praotců, proroků i andělů s překlady jmen do evropských jazyků. Kniha doplňuje rejstříky dalších světců a domáckých podob jmen. Datování svátků podle univerzálního římského kalendáře (někdy se liší od kalendářů národních.)

Karmelitánské nakl., váz., 143 s., 279 Kč

Pierre Abbé - Testament

Abbé Pierre ve svých 81 letech sepsal nosné myšlenky svého života. Jde o svědectví člověka, který svou autentickou vírou, vytrvalou prací pro lidi na okraji společnosti a burcováním veřejného mínění ovlivnil život Francouzů 2. pol. 20. století, bez rozdílu vyznání.

Karmelitánské nakl., brož., 183 s., 159 Kč

Terezie z Lisieux - Básně sv. Terezie z Lisieux

Předmluvu napsal filozof Jean Guitton, člen Francouzské akademie. Vyjádřil své přesvědčení, že Terezie měla dvojí povolání, k rozjímavému životu řeholnímu i k poezii. Ty básně byly „vtělením jejího bytí do života“, byly to stopy, které vtiskla do francouzské řeči, své spisovné mateřštiny.

Karmelitánské nakl., váz., 82 s., 139 Kč

Vopel Klaus W. - Skupinové hry pro život 4.

Každé dítě může zažít úspěch a přijetí skupinou. Poslední část skupinových her pro mladší děti přináší hry k odreagování agrese a ke zvýšení sebeúcty nutné při spolupráci v týmu a řešení konfliktů.

Portál, brož., 136 s., 199 Kč

ČESKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE

PRACHATICE

26. 3. (čtvrtek) v 18 hod.

SPgŠ, učebna č. 18.

MUDr. Dagmar Pohunková:

Práva nemocného a odpovědnost lékaře

ROŽMITÁL POD TŘEMŠÍNEM A HVOŽDANY

27. 3. (pátek) v 18.30 hod.

Modrý salónek Brdského památníku

P. Ivo Prokop:

TEMNO - reformace a protireformace v Čechách

*„Pojďte sami stranou na pusté
místo a trochu si odpočíte“
(Mk 6,31)*

Duchovní cvičení pro dívky od 18 do 27 let

1. termín:

s **P. Damiánem Škodou**

11.-18. července 2009

na Hutisku-Solanci v Beskydech
na téma:

*„Životní povolání
jako vztah lásky“*

2. termín:

s **P. Jiřím Šlégrem**

15.-22. srpna 2009

ve Špindlerově Mlýně
(středisko Eljon) v Krkonoších
na téma:

„Povolání k životu Lásky“

S sebou: spacák, Bibli, breviář
(kdo má), hodinky, boty do hor,
cena: dobrovolná

Kontaktní osoba:

S. M. Vincenta Kořínková,
vincenta@boromejky.cz
mobil 723 477 525
Palkovická 524
738 01 Frýdek-Místek
www.boromejky.cz
www.hledampovolani.cz

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. Mgr. Pavel Liška, administrátor v Netolicích, byl od 1. 3. 2009 odvolán z úřadu excurrento administrátora farnosti Lhenice, vikariát Prachatice. Všechna ostatní ustanovení zůstávají v platnosti.

P. Josef Dominik Doubrava, OPraem., byl od 1. 3. 2009 ustanoven administrátorem farnosti Lhenice, vikariát Prachatice.

P. Filip Jeroným Hofmann, OPraem., byl od 1. 3. 2009 odvolán z úřadu administrátora in spiritualibus farnosti Vyskytná nad Jihlavou, vikariát Pelhřimov.

P. Petr Bulva, administrátor farnosti Branišov - Větrný Jeníkov, byl od 1. 3. 2009 ustanoven administrátorem in spiritualibus farnosti Vyskytná nad Jihlavou, vikariát Pelhřimov.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. Vladimír Vlček, čestný kanovník katedrální kapituly, Ševětín, oslaví 28. 3. 2009 své 85. narozeniny.

P. František Hroznata Janoušek, OPraem., Kamenice nad Lipou, oslaví 20. 3. 2009 své 70. narozeniny.

P. Jozef Gabriel Labuda, OPraem., Červená Řečice, oslaví 24. 3. 2009 své 60. narozeniny.

P. prof. Dr. Josef Dolista, Th.D., Ph.D., SDB, České Budějovice, oslaví 20. 3. 2009 své 55. narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

-acebb-

KLÁŠTER MILEVSKO

HOST V LATINSKÉ ŠKOLE

2. dubna 2009 (čtvrtek)

v 19 hod.

Michael Josef Pojezdny,
opat Strahovského kláštera
premonstrátů

28. května 2009 (čtvrtek)

v 19 hod.

Dana Zátopková,
žena jejíž jméno obletělo
svět a dělalo celé České
republice renomé.

Tábor-Klokoty

Poutní dům Emauzy

9. dubna (čtvrtek) od 9 hod.

VELIKONOČNÍ DÍLNA

Děti se mohou naučit vyrábět
různé velikonoční ozdoby.

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, se připojily také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Proglas odtud bude přenášet mše svaté vždy v pátek (kromě prvního v měsíci) a to v obvyklém termínu, tedy v 18 hodin.

* Téma relace **Křesťan a svět** v neděli 5. dubna v 17 hod. zní - *Profesor Martin Jäggle zasvětil svůj život náboženské výchově*. V rozhovoru s děkanem Katolické teologické fakulty vídeňské univerzity a vedoucím Institutu náboženské pedagogiky a katechetiky se zaměříme na náboženskou výchovu v pluralitní společnosti. Jaký je vztah mezi náboženskou výchovou a katechetikou? Jakým způsobem by se mělo vyučovat křesťanství ve školách vzhledem k pluralitní společnosti? Tyto a další otázky položí v českobudějovickém studiu Jan Neumann Petr Pospíšil.

* V **Kanonickém právu v životě církve** dokončíme v měsíci dubnu výklad svátosti manželství. Věnujeme se také otázce svátostí, účtů k ostatkům svatých a poutím k posvátným místům, církevním pohřbům a v neposlední řadě i problematice exorcismu. Jednotlivými díly vás provedou doktor teologie P. Libor Botek spolu s ostravským redaktorem studia Hedvika Antonínem Žolnerčíkem. Cyklus naladíte každé pondělí v 16 hod., repri- zu pak v neděli v 10.30 hod.

* Co prožívají rodiče, kterým se jejich dítě nestačilo narodit? Kde mohou najít pomoc? O tom chceme hovořit v dalším vydání magazínu pro maminky. Poslouchejte **Kafemlýnek**

v úterý 7. dubna od 9.30 hodin.

* **Hněvošiče na Opavsku** ukrývají několik pamětihodností. Za připomínku stojí zejména novostavba chrámu Krista - Dobrého Pastýře či dřevěný barokní kostel svatých Petra a Pavla chráněný jako kulturní památka. Tamější fara navíc slouží jako exerciční středisko pro ministranty z celé ostravské diecéze. Do kulturních i duchovních „pokladů“ celé farnosti nahlédne ve čtvrtek 16. dubna od 22 hod. redaktor Antonín Žolnerčík.

* **Dědictví otců zachovej nám Pane**. Redaktor olomouckého studia Radim Marek Chvátal se s mikrofonem vypraví na Velehrad, aby spolu s místním farářem, jezuitou Petrem Přádkem prošel bazilikou Nanebevzetí Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje. Zachytíte ve středu 22. dubna ve 22 hod.

* Ve středu 29. dubna nabízíme od 22 hod. k poslechu první díl krátkého cyklu **Vztah státu a církve v letech 1900-1945**. Vliv politiky v posledních letech habsburské monarchie na náboženský vývoj v českých zemích zhodnotí doktorka filosofie Dana Jakšičová, členka Kongregace Školských sester de Notre Dame. V českobudějovickém studiu Jan Neumann připravuje Jitka Skříčková. -js-

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Joachim Meisner

Křížová cesta

Předkládaná rozjímání kardinála Meisnera k zastavením křížové cesty nejsou výsledkem jeho teologického bádání, nýbrž plodem vlastní spoluúčasti na křížové cestě Kristově.

Brož., 39 s., 45 Kč

Viliam Judák

Postní a velikonoční zamyšlení

Stránky této knížky nás mohou vést k tomu, abychom se učili Ježíšově nezištné lásce. Můžeme zde upevnit svou víru v to, že on skutečně vstal a předělal nás do Života, a znovu s ním prožít jeho strastiplnou cestu, kterou nám získal spásu; načerpat sílu k přesvědčení, že jako nebylo nesmyslné utrpení jeho, tak nejsou beze smyslu ani strážně naše.

Brož., 127 s., 129 Kč

Stefano Guarinelli

Mezi mužem a ženou

Čtyřicet autentických příběhů o vztazích mezi mužem a ženou a jejich bývalými rodinami, mezi rodiči a dětmi. Z každého příběhu autor vyvodí obecnější závěry týkající se ozdravení života v rodině. Autor nemoralizuje, pouze čtenářům nabízí, aby se poučili ze zkušeností druhých.

Brož., 103 s., 109 Kč

Miriam Feinbergová Vamoshová

Každodenní život v Ježíšově době

Kniha podává informace o kulturní, sociální a náboženské situaci ve Svaté zemi v období od 1. století př. Kr. do 1. století po Kr. Zahnuje krátké kapitoly s konkrétními náměty, například chrám, velerada, synagoga, poutě a putování, římská armáda, zámožná jeruzalémská domácnost, městská brána, trh, atd. Čtenáři se dozvědí, jak pracoval olivový lis a obilný mlýn, jak probíhala svatba a pohřeb, jak vypadaly Herodovy paláce, město Cesarea, a mnoho dalších informací.

Text je doplněn ilustracemi, fotografiemi a mapkami.

Brož., 103 s., 199 Kč

ČESKÉ BUDĚJOVICE, KATEDRÁLA SV. MIKULÁŠE

Duchovní obnova v katedrále nejen pro mladé

VELIKONOCE JSOU ZA ROHEM: UDĚLEJTE SI POSTNÍ VÝLET

VEČER OTEVŘENÝCH SRDCÍ

Nechcete se na chvíli zastavit?

Společná modlitba * Mše sv. při svíčkách * Vigilie se svědectvími * Křížová cesta a uctívání kříže * Sv. smíření a duchovní rozhovor * Adorace Nejsvětější svátosti * Udělejte si čas na sebe a Boha * Zbavte se svého balvanu * Zapomeňte na chvíli na uspěchaný svět * Duchovní očista před Velikonocemi * Poslechněte si životní příběhy jiných * Ponořte se do ticha nekonečné Lásky

Ježíš vás má rád a čeká na vás... přijdete?

27. března 2009 17–24 hod.

Mediální partner: Katolický týdeník a časopis Milujte se!

GIACOMO KARDINÁL LERCARO

Giacomo Lercaro se narodil 28. října 1891 ve velmi skromných poměrech jako předposlední z devíti dětí v Quinto al Mare, což je dnes již součástí severoitalského přístavního města Janov (Genova). Hluboce křesťanská rodina Lercaro vychovala pro církev dva kněze a jednu řeholní sestru. Giacomo již jako malý chlapec vynikal mimořádnými schopnostmi a proto byl přijat do „Malého semináře“ v Janově, kde se upevnilo a prohloubilo jeho rozhodnutí stát se knězem. Měl vynikající učitele, kteří jej ovlivnili na celý život.

Po vysvěcení na kněze v červenci 1914 byl poslán do Říma na studia biblických věd. Období mezi roky 1915-1918 však musel strávit jako vojenský kaplan. Když skončila válka a vrátil se zpět do diecéze, stal se brzy nejoblíbenějším knězem pro všechny opuštěné a strádající, neboť v něm nacházeli oporu. Stejně oblíbeným se stal mezi mládeží a studenty, když začal přednášet na státním liceu „C. Colombo“ a později i v semináři. Roku 1937 byl jmenován proboštem „Zlaté baziliky Neposkvrněné Panny Marie“ v centru Janova, kde setrval až do svého jmenování arcibiskupem roku 1947.

Období Lercarova episkopátu se dělí do dvou částí: nejprve byl arcibiskupem v Raveně a poté, od roku 1952 v Boloni, kde je v lednu 1953 zastihlo i jmenování kardinálem. V obou případech se jednalo o arcidiecéze, pro něž byla charakteristická velmi složitá sociální situace obyvatelstva a poměrně distancovaný, ne-li přímo negativní postoj vůči všemu, co bylo spojeno s institucionální církví. Obě období episkopátu však měla jedno společné: Lercaro vynikal neúnavnou horlivostí a mladistvým duchem, mimořádnou laskavostí a dobrotou zvláště vůči kněžím, kterým byl vždy k dispozici. Tajemstvím jeho důvěry a klidu, která z něho navenek vyzařovala, spočívalo především v jeho osobní důvěře v Boha a v dobrotě lidského srdce. I když nechyběla mnohá nepochopení a podezírání, Lercaro nikdy neztrácel svou typickou otevřenost a prostotu ducha.

Vynikající znalostí biblických věd se mu přiblížil i svět patristického období a není divu, že se v něm probudil zájem a obdiv nad „tradicí liturgie“. Od okamžiku ohlášení II. vatikánského koncilu, věnoval veškeré své síly pro obrodu církve. Nejprve byl členem přípravné komise koncilu a při prvním koncilním zasedání byl členem liturgické komise. Zcela jednoznačně a otevřeně se zasazoval o jednotu církve a byl jedním z prvních biskupů v Itálii, kdo zavedl týden modliteb za jednotu křesťanů. Při příležitosti kněžského jubilea mu papež Pavel VI. napsal v osobním listu: „...obzvláště Tě zahrnujeme chválou pro impuls, který jsi dal posvátné liturgii, ale i horlivé činnosti, kterou poskytuješ při práci ekumenického koncilu“.

Pozornost koncilních otců si získal nejen kvůli mimořádné znalosti liturgie, ale také proto, že v závěru prvního koncilního zasedání promluvil o tajemství trvalé přítomnosti Krista v chudých a o nutnosti hlásání evangelia chudým, což shrnul do jednoho tématu jako „církev chudých“.

V letech 1966-1968 stál v čele „Rady pro liturgickou reformu“ a pod jeho vedením docházelo k celé řadě zásadních změn. Nelze opomenout uvedení národních jazyků do liturgie namísto latiny, nebo nový mešní ritus, proti čemuž tehdy ostře protestovali někteří konzervativně ladění biskupové a kardinálové.

Příkladem svědectví oddanosti a poslušnosti vůči papeži vyjádřil v únoru 1968, když opouštěl boloňský arcibiskupský stolec: „Papež mi řekl ‘Přijď!’ a já jsem přišel. Papež mi říká ‘Jdi!’ a já jdu.“ Od té chvíle se začal plně věnovat charitativní činnosti a a-

poštolátu, zvláště v oblasti kultury. Bylo to období života, v němž se výrazně projevovalo jeho cítění pro evangelní chudobu, o které mluvil před lety na koncilu. Byly to poslední roky strávené uprostřed jeho „Adoptivní rodiny“, což byl jeden z mnoha dobrých počinů, jehož počátky sahají až do roku 1948.

V té době žil v arcibiskupském paláci se svojí sestrou Terezou a maminkou Aurelií, které pečovaly o domácnost. Kdosi přivedl do paláce čtrnáctiletého chlapce, který již nikoho neměl, s tím, aby se pan arcibiskup o sirotka postaral. Zcela prostě a bez váhání rozhodl, aby chlapec zůstal u něho v paláci; postupně mu zajistil školné a další možnosti studia. Jak se ovšem dalo očekávat, nebyl to sirotek jediný, a tak se postupně „arcibiskupova rodina“ začala rozrůstat. Když byl po několika letech jmenován arcibiskupem v Boloni a 22. června 1952 se slavnostně se ujímal úřadu, kolonu aut tvořil i autobus plný „adoptivních chlapců“.

Zcela přirozeně, arcibiskup Lercaro prožíval i pochybnosti a nejistotu o správnosti svého rozhodnutí, ale všichni (mezi nimi papež Pius XII., sv. Pater Pio, bl. Giovanni Calabria), s nimiž se radil, to považovali za dílo Boží prozřetelnosti. Zajistil proto právní statut i pevná pravidla pro celou „rodinu“ a později i vhodné zázemí na okraji města, známé dnes jako „Villa San Giacomo“.

Dobré semeno, které bylo zaseto, vyrostlo a přineslo plody. Mezi odchovanci této instituce je nejen mnoho zručných řemeslníků, ale i celá řada lékařů, vědeckých pracovníků a umělců. Uprostřed této své „Adoptivní rodiny“ zemřel kardinál Lercaro 18. října 1976 a je pohřben v boloňské katedrále.

Zdeněk Mareš

MYŠLENKY V CELE Č. 6. V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH (1958)

Hledím kol sebe kdys v podzimní večer v cele, jež byla mi určena. Šedivé stěny jen zírají na mě, kolkolem teskno se rozlévá. Zapadlé tváře a pobledlé líce svědčí o bolestech nesmírných, která ta mateřská srdce svírá, toužících tolik po dětech svých. Lesk jejich očí jak navždy by zhasl, není v nich života, není v nich klid, neb ony neznají tajemství vzácné, že i v **těch** místech lze radostně žít. Šero je v cele a hluboké temno v duších jejich se prostírá... neznají Boha, neznají Lásku, neznají smysl života. Souží je, že jsou dnes oděny v hadrech, špinavých často a nevzhledných. Netuší však, jak nesmírně více ohyzdí duši jim smrtelný hřích. Nevěří vůbec, že duši též mají, hledají v hmotě jen útěchu svou.

Dvojnásob trpí, neb hodnoty vyšší jsou jim jen smýšlením, báčorkou!

Na hrudi jedné z těch bytostí nuzných spočívá vesmíru Tvůrce a Pán. Kudy ji vodí po vězení tomto, prochází nepoznán Spasitel sám. Prochází mlčky a miluje všechny, i když Ho neznají, On je přec zná, tak jako kdysi na Kalvárské hoře Otcí se za ně i dnes v obět' dá. Ví, že Ho nejenom neznají mnozí, ví, že i nenávist hruď jejich pne. Přece je miluje, přec po nich touží, do věčné radosti všechny je zve. Uprostřed vás dnes stojí a čeká Ten, jehož neznáte, nechcete znát, s námi je uvězněn v cele tak bídné, za chrám teď slouží Mu ostnatý drát.

Pane, tak ráda bych řekla jim všechno, učila bych je též Lásku Tvou znát, musím však mlčet, jen tajně se modlit,

nechci-li rouhání vyvolat.
Nauč mě, Pane můj, plodně zde žíti,
za ně svou ubohou obět' Ti dát,
klanět se Tobě a díky Ti vzdáti,
za ně, za všechny Tě milovat.

*S. Beata G. Lobkowiczová,
psáno ve vězení po návštěvě švagrové,
která mi přinesla Eucharistii.*

Poznámka k básni

Švagrová, která mi tehdy přinesla Eucharistii, je matkou biskupa Františka Václava Lobkowicze.

Pro zajímavost:

Posledním majitelem Maurova relikviáře na zámku v Bečově byl bratr mé matky, vévoda Heinrich de Beaufort-Spontin. Do Bečova ho přinesl z Francie jeho děd, můj praděd vévoda Alfred de Beaufort-Spontin, devatenáctý potomek (po přeslici) od sv. Alžběty Uherské.

S. Beata G. Lobkowiczová